

บทที่ 4

ความสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบชื่อในระบบการปกครองปัจจุบัน
สาเหตุการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบชื่อในระยะ 50 ปี

เนื้อหาในบทที่ผ่านมา นั้น เป็นการอธิบายถึง ความแตกต่างของชื่อกับชั้นบุคคล ในสังคมไทย ว่าความแตกต่างที่ปรากฏในระบบใหม่ เป็นเรื่องระหว่างกลุ่มบุคคลซึ่งมี สถานภาพทางสังคม เศรษฐกิจต่างกัน โดยที่ชื่อในลักษณะแปลก ๆ คลายกับนามของเจ้านาย แต่มีความยาวน้อยกว่า ไต่กลายเป็นเครื่องบอกอย่างกว้าง ๆ ถึงฐานะทางชนชั้นของผู้เป็นเจ้าของชื่อซึ่งมีสภาพเป็นคนชั้นสูงในสังคมปัจจุบัน คอยเหตุที่ชื่อในลักษณะดังกล่าว ได้เป็นที่ นิยมใช้ในหมู่บุคคลซึ่งมีสถานภาพทาง เศรษฐกิจสังคมสูง อย่างเช่นที่ปรากฏในคดีมันสังคม คนชั้นสูงตามหาหนังสือพิมพ์ หรือที่ใคร่พบว่าชื่อในลักษณะแปลก ๆ มีชื่อยุมากในหมู่เด็กนักเรียน ในโรงเรียนเด็กทั้งหลายที่นำมา เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประเด็นข้างต้นนี้ นำไปสู่การสันนิษฐานถึง สาเหตุที่มาของรูปแบบชื่ออื่นเป็นที่นิยมนั้นคือ ความต่อเนื่องในคอนทายของบทที่แล้วก็คือ การ พิจารณาว่า ความนิยมในชื่อที่มีรูปแปลก เสียงแปลก และใช้คำอันมีสภาพเป็นศัพท์ยากที่ปรากฏ เป็นชื่อเด็กรุ่นใหม่¹ โดยเฉพาะเด็กนักเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงนั้น นอกจากจะเป็น เรื่องของค่านิยมที่อาจเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยแล้ว รูปแบบชื่อที่นิยมอยู่ในปัจจุบันยัง เป็นสัญลักษณ์ ทางการเมืองอย่างหนึ่ง ซึ่งโคหิตนาขึ้นภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี 2475 เป็นคนมา คั้งนั้นในบทต่อไป นี้ ก็จะได้พิจารณาว่าในภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง มีเหตุการณ์ใดบ้างซึ่งส่งผลกระทบต่อวิวัฒนาการของชื่อในปัจจุบัน ชื่อที่นำสัง เกตเบื้องต้นก็คือ การยึดอำนาจการปกครองในปี 2475 นั้น ได้ทำให้สถานภาพของชนชั้นสูงซึ่ง เคยกุมอำนาจ ทั้งทาง เศรษฐกิจและการเมืองสันคลอน จะเกี่ยวกันผลของการเปลี่ยนแปลงก็ได้ เปิดโอกาส ให้มีการสะสมทุนมากขึ้น ระบบทุนนิยมได้สร้างชนชั้นใหม่ที่มีฐานะมั่งคั่ง ชนกลุ่มนี้ได้เพิ่มจำนวน มากขึ้นเป็นลำดับ ภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองได้ เขาไปมีบทบาทสำคัญทาง เศรษฐกิจ ได้รับการ

¹สุภาพรณ ฅ บางช้าง, การใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนไทย, บทสรุป.

ยกย่องให้เขาอยู่ในสมาคมชั้นสูง เช่นเดียวกับชนชั้นสูงดั้งเดิม ความแตกต่างในเรื่องชาติตระกูล ทำให้มีการจำแนกบุคคลในสมาคมชั้นสูงออกเป็น กลุ่มชนชั้นสูงดั้งเดิม กับกลุ่มชนชั้นสูงโดยฐานะทางเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์ระหว่างสองกลุ่ม มักเป็นไปในลักษณะที่กลุ่มแรกถือความเหนือกว่าของชาติตระกูล โดยครั้งหนึ่งได้มีทัศนคติที่แสดงถึงความเหนือกว่าออกมาให้เห็น ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่ง เริ่มจะมีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่ใกล้เคียงกันกับกลุ่มแรก ความพยายามที่จะแยกตัวกับการผสมกลมกลืนที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ทั้งสองประการมีผลต่อรูปแบบชีวิตที่เริ่มเปลี่ยนไปในยุคนั้น และลักษณะของชื่อในปัจจุบัน ปฏิสัมพันธ์ที่น่าจะเกิดขึ้นทั้งหมดนี้จะโกลาหลต่อไปโดยลำดับ

สถานภาพของชนชั้นสูงภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง 2475

การเปลี่ยนแปลงการปกครองได้ทำให้วิถีชีวิตของชนชั้นสูงเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก การยึดอำนาจไม่เพียงมีผลต่อการเคลื่อนไหวพระราชอำนาจของสถาบันพระมหากษัตริย์ เจ้านาย และขุนนางอื่น ๆ มาสู่คณะผู้นำทหารในระบบใหม่เท่านั้น ฐานะเกียรติยศ และความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจของกลุ่มชนชั้นสูงโดยชาติกำเนิด เคยได้รับก็เริ่มลดน้อยถอยลงไปด้วย สถานภาพที่สั่นคลอนของชนชั้นสูงดูเหมือนจะเกิดขึ้นบางแฉกก่อนการยึดอำนาจการปกครองไม่นานนัก ในระยะที่ภาวะทางเศรษฐกิจตกต่ำ การดำเนินชีวิตของเจ้านายที่มีวังใหญ่โต มีข้าราชการบริวารมากมาย มีกิจกรรมสังคมหลายประการ เป็นแบบแผนที่ต้องรักษาไว้ ภาระทั้งหมดนี้มักไม่สมดุลกับรายได้เพียงจำนวนน้อยที่ได้จากการรับราชการ หรือเงินพระราชทานจากองค์พระมหากษัตริย์ แม้ในหมู่เจ้านายระดับสูงจะมีรายได้ทางอื่นจากทรัพย์สินให้เขา² หรือมีรายได้ที่พระคลังข้างที่บริหารจัดการให้ แต่รายได้ทั้งหมดก็ไม่มากพอ เมื่อเปรียบเทียบกับการที่ควรอาศัยฐานะทางเศรษฐกิจที่มั่งคั่ง สิ่งเหล่านี้ยังเป็นปัญหาหนักสำหรับชนชั้นสูงที่เป็นเจ้านายระดับรองที่ได้รับพระราชทานเงินเดือนอย่างเลี้ยว ซึ่งโดยมากจะอยู่ในฐานะที่ลำบาก สำหรับการใช้จ่ายชีวิตในสมาคมชนชั้นสูง ใครง่ายก็ถึงความพยายามที่จะหารายได้ในด้านอื่น ๆ มาแก้ถูกรายจ่ายตามความจำเป็น เป็นความประสงค์ของชนชั้นสูงกลุ่มหนึ่ง

²นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, "ประวัติศาสตร์ภูมิปัญญาของการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองสยาม ระหว่าง 2470-2480" (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรบัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), หน้า 33-42.

เช่นกัน แต่การเปลี่ยนค่านิยมเกี่ยวกับการประกอบอาชีพในหมูชนชั้นสูงนั้น แม้จะมีบ้างก็ไม่มากนัก เพราะการประกอบการค้าอื่น ๆ มักจะถูกถือเป็นการเสียเกียรติ โดยเฉพาะในหมูราชวงศ์³ และทั้งนี้ก็เป็นที่แน่นอนว่า ค่านิยมในการให้เจ้านายรับราชการ มักปรากฏอยู่ในหมูชนชั้นสูงทั่วไป อีกทั้งในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าฯ หรือก่อนหน้านั้นก็มีธรรมเนียมที่เจ้านายทั้งหลายต้องประกอบอาชีพรับราชการเป็นสำคัญ⁴ กระนั้นก็ตามมีเจ้านายหลายพระองค์ได้นำพระราชทรัพย์จำนวนมากไปลงทุนในกิจการต่าง ๆ แต่ต้องประสบกับการขาดทุน เนื่องจากขาดประสบการณ์ และเพราะทรงไม่มีเวลาว่างพอ⁵ ซึ่งก็เป็นผลให้ฐานะทางเศรษฐกิจของชนชั้นสูงกลุ่มนี้ต้องย่ำแย่มากกว่าเดิม ก่อนหน้าการเปลี่ยนแปลงการปกครองเล็กน้อย กล่าวคือในราวปี 2460 ถึง 2470 มีเจ้านายจำนวนมาก อยู่ในภาวะหนี้สินและต้องขอพระราชทานเงินเลี้ยงชีพเพิ่มขึ้น⁶ เจ้านายบางพระองค์ เช่น หม่อมเจ้ามงคลประวดี นายทหารชั้นผู้ใหญ่ของกระทรวงกลาโหม ต้องล้มละลายเพราะพัวพันกับการเล่นเซร์ ส่วนหม่อมเจ้าหญิงบางคนล้มละลาย เนื่องจากไม่ชำระเงินกู้จำนวนไม่ถึงหนึ่งพันบาท กรณีล้มละลายเหล่านี้รวมไปถึงชนชั้นสูง ที่เป็นขุนนาง และเจ้านายอื่น ๆ ด้วย⁷ ปัญหาเศรษฐกิจซึ่งส่งผลกระทบต่อความเป็นอยู่ของชนชั้นสูงดังกล่าว นอกจากจะทำให้เจ้านายในชั้นรองหลายพระองค์ต้องเสื่อมเสียพระเกียรติแล้ว สำหรับเจ้านายระดับสูง

³ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, เอกสารกระทรวงการคลัง ค.16/5 "หม่อมเจ้าวิไลวรรณ กราบขอร้องพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว" (12 พฤษภาคม 2472).

⁴ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, เอกสารเบ็คเคิลิค บ.15/50 "เจ้าพระยามหิธร ทูลหม่อมเจ้าวรรณไวทยากร" (29 พฤศจิกายน 2472).

⁵ ทวีศิลป์ สิววัณณะ, "การลงทุนทางเศรษฐกิจของเจ้านายไทย" รวมบทความประวัติศาสตร์ 5 (2525).

⁶ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, เอกสารกระทรวงการคลังที่ 16/7 16/8 16/10 16/13 16/15 16/17 หม่อมเจ้าหญิงและชายขอพระราชทานเงินเลี้ยงชีพ

⁷ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, เอกสารกระทรวงยุติธรรม 4/2 4/2/1 คดีหม่อมเจ้าหญิงลดาพรรณ เรื่องล้มละลาย.

* เอกสารชั้นต้นที่ยังไม่ได้อัพเดทจากหอจดหมายเหตุ อางจาก งานวิจัยของ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, ประวัติศาสตร์ภูมิปัญญาของการเปลี่ยนแปลงการปกครองสยาม, 30-53

บางพระองค์ก็อยู่ในภาวะที่เคียดแค้นเช่นเดียวกัน แม่แต่สมเด็จพระบรมวงศ์เธอกรมพระยา
 คารังราชานุภาพ ซึ่งรับราชการในตำแหน่งเสนาบดี อภิรัฐมนตรี ก็ทรงแทบไม่มีเงินเหลือ
 ในแต่ละเดือน เพราะต้องแบ่งจ่ายให้กับข้าทาสและบ้านต่างๆ รวมถึงแปลแห่ง⁸

สภาพเศรษฐกิจที่รายได้น้อยไม่เพียงพอกับรายจ่ายที่จำเป็นสำหรับการรักษารัฐนะ
 ความเป็นชนชั้นสูงเอาไว้ บัณฑิตบางคนเหมือนจะเพิ่มความรุนแรงขึ้นไปอีก หลังการ
 เปลี่ยนแปลงการปกครอง เมื่อรายได้ขององค์พระมหากษัตริย์อันเป็นศูนย์กลางของชนชั้นสูง
 ไกลลุดตกทอนลงไป⁹ จากงบประมาณ 7-10 ล้านบาทต่อปี เหลือเพียง 1-2 ล้านบาท
 ต่อปี เงินพระคลังข้างที่ ที่หลุดเลาถวายพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ลดลงจาก
 ร้อยละ 5.42 ในปี พ.ศ.2475 เป็นร้อยละ 4.56, 3.63, 1.52, 0.94, 0.91 ของบ
 ประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ.2476-2480 ตามลำดับ¹⁰ ซึ่งก็เป็นผลคองเงินรายปี ของ
 พระบรมวงศานุวงศ์ต้องถูกตัดทอนลงด้วย ในระดัษุนนาง ภาวะเช่นนี้ทำให้ขุนนางส่วนหนึ่ง
 ถูกปลดออกจากราชการ ให้ไ้รับเพียงบำนาญ นอกจากนี้เจ้านายรวมทั้งขุนนางยังสูญเสีย
 รายได้ที่อาจมาจากตำแหน่งราชการ คือ รายได้จากการให้อภิสิทธิ์คุ้มครอง หรือให้อำนาจผูกขาดกับพ่อค้าชาวจีน ซึ่งก็เป็นผลให้ฐานะทางเศรษฐกิจของชนชั้นสูงตกต่ำลง¹¹

ในกานฐานะทางสังคม ความสั่นคลอนในราชวงศ์มีปรากฏมากอนแล้ว นับแต่
 สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ห้า การวิพากษ์วิจารณ์กระทบ
 กระเทียบชนชั้นสูงที่มีชีวิตความเป็นอยู่อย่างฟุ้งเฟ้อ ซึ่งลงในหนังสือสยามประเพณีของ

⁸ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, เอกสารส่วนบุคคลสมเด็จพระบรมพระยาคารังราชานุภาพ
 18/2 "บัญชีส่งจ่ายเงินเดือนเจ้านาย หม่อมและมหาดเล็กในวังวรวิศิ", (2474)

⁹ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์, เกิดวังปารุสก เล่มสอง (กรุงเทพฯ: สำนักรพิมพ์คลังวิทยา, 2511), หน้า 54

¹⁰ ฉัตรทิพย์ นาถสุภาและ สมภพ มานะรังสรรค์, "ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจไทย"
 (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2520), หน้า 610-611

¹¹ ฉัตรทิพย์ นาถสุภา, "เศรษฐกิจกับประวัติศาสตร์ไทย" (กรุงเทพฯ: ทีวีกิจการ
 พิมพ์, 2524), หน้า 211

กศร. กุหลาบ เมื่อ พ.ศ. 2440 เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้¹² และแม่เตโในหมู่ชนชั้นสูงเอง ก็เริ่มตระหนักในความเป็นไปข้างตน ทั้งยังเห็นวาทความเลื่อมคังกล่าวเป็นเพราะ "มีเจ้านาย รุนหลัง โดยเจเพาะพวกที่ไปเรียนวิชาจากต่างประเทศมา ถืออัสระประพฤติกั้ว เลวทราม ใ้เขาคุมหมื่นไค มันจึงเหมีนไปตั้งราชสกุล"¹³

นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่เป็นเครื่องชี้ถึงความเลื่อมถอยความเชื่อถือในชนชั้นสูงทั้ง เติม อีกหลายประการ เช่นกรณีชาวดีอึงการจะฆ่าคนสำคัญในหมู่เจ้านาย ที่ปรากฏเป็นความ ใ้ไคยีนอยู่เสมอ ก่อนหน้าเปลี่ยนแปลงการปกครอง เพียงปีเดียว¹⁴ จากรายพระหัตถ์ของ รัชกาลที่ 7 ที่ทรงมีถึงพระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์ ทำให้ทราบว่า สภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำใน ขณะนั้น มีผลต่อเกียรติภูมิของชนชั้นสูงเป็นอย่างมาก "เพราะมีคนคาเจามาก หาวารารวย จนเกินความจริง แต่เดี่ยถายี่เทาคนจน ๆ"¹⁵

ในช่วง เวลาที่สถานการณ์ยังอยู่ในระยะหัว เลี้ยวหัวต่อ ระหว่างที่คณะผู้ก่อการ ครอบครองกับความเชื่อในระบอบเก่า โดยที่ไม่แน่ใจว่าพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว จะทรงยินยอมตามความประสงค์ของกลุ่มตนหรือไม่ั้น การออกไปปลิวโจมคักลุมชนชั้นสูง ซึ่งกระทำโดยบุคคลในคณะราษฎร ก็มีผลต่อความเชื่อของคนจำนวนมาก เพราะเนื้อความ ในประกาศของคณะราษฎรฉบับแรกนั้น ไ้กลาวหาสถาบันอันเป็นศูนย์กลางของชนชั้นสูง อยางรอบคอบ¹⁶ นับแต่เรื่อง การแต่งตั้งคนสอพลอไรคุณธรรมใ้ค่างรงตำแหน่งสำคัญ การใ้ขอภิสสิทธิ ถือเอารราษฎรเป็นทาส รวมทั้งการปกปิดการศึกษาไว้ เพราะเกรงราษฎร จะรู้ถึงความชั่วร้ายที่เหล่าชนชั้นสูง ในระบอบเดิมไ้ทำไว้ ฯลฯ

¹²พรภิรมย์ เอี่ยมธรรม, บทบาททางการเมืองของหนังสือพิมพ์ไทย (2475-2488), หน้า 31.

¹³ท่านหญิงแก้ว, "จดหมายสวนพระองค์กรมพระยาคำรงราชานุภาพถึงหม่อมเจ้าชาย อาชวณิศ คิศกุล", (10 กรกฎาคม 2475).

¹⁴ลายพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวถึงพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์, (11 กุมภาพันธ์ 2474).

¹⁵พระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์, ถึกวังปารุสกเดมสอง, หน้า 36-38

¹⁶กนก วงศ์ตระหง่าน, ชัยอนันต์ สมุทวณิช, ภาษากับการเมือง, บทสรุป

เกียรติยศของชนชั้นสูง โกลูกลดลงไปอีก ภายหลังจากคณะผู้ก่อการโค่นอำนาจ การปกครอง เช่นที่ เรียกรอย เจ้านายชั้นสูงหลายพระองค์ถูกคุมขัง ในจำนวนนี้รวมทั้ง พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาคำรงราชานุภาพ เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ซึ่งดำรงตำแหน่ง อภิรัฐมนตรี เสนาบดี และยังมีคัมภีร์ในกองทัพเป็นอันพันจากตำแหน่ง¹⁷ เจ้านายองค์ สำคัญๆอันเป็นที่เกรงกลัวอำนาจบารมี เช่น สมเด็จพระเจ้าฟ้ามงกุฎพระนครสวรรค์ดิศ ดิศจึงไปประทับที่ต่างประเทศ กรมขุนนาทนเรนทรอุทิศพิภพชาติไทยประหารชีวิต และ ถอดถอนจากราชันดรศักดิ์¹⁸ แม้กระทั่งพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ก็ทรงถูกหมิ่น ทรยศบทรานาภาพ กรณีฟ้องร้องพระองค์ในข้อหาหมิ่นประมาท และทางศาลอาญาก็ได้ ประทับรับฟ้องไว้ ซึ่งกรณีดังกล่าวไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย ในระยะเวลาที่ชนชั้นสูงเจวนาย ยังมีเกียรติภูมิสูง เกินอยู่บนความเชื่อในระบบเดิม

เหตุการณ์ทางการเมืองในเดือนตุลาคม 2476 หลังจากทีพระองค์เจ้าวรเดช ผู้นำคณะกบฏเมืองไคประสบความพ่ายแพ้คณะผู้ก่อการ เป็นอีกกรณีหนึ่งซึ่งมีผลกระทบ ต่อเจ้านายและชนชั้นสูงโดยส่วนรวม ทั้งนี้เพราะมีเจ้านายหลายพระองค์ต้องถูกคุมขัง บาง พระองค์ต้องเสด็จลี้ภัยในต่างประเทศ (เช่น หม่อมเจ้าวิบูลย์สวัสดิวงศ์ ราชเลขาธิการใน พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว) นอกจากนี้เจ้านายผู้หนึ่งตามวัง ซึ่งเกรงผลกระทบ จากเหตุการณ์ดังกล่าวที่พ้อมีราชทรัพย์ก็เสด็จไปต่างประเทศเช่นกัน ส่วนเจ้านายบางพระองค์ และขุนนางบางท่าน ก็เดินทางไปไหนด้วยความยากลำบาก¹⁹

สำหรับอำนาจทางการเมือง ซึ่งเป็นที่หวังของเจ้านายบางพระองค์ ความหวัง ที่จะได้รับในระบบใหม่ โกลูกปฏิเสธจากชนชั้นนำที่กุมอำนาจอยู่ในขณะนั้น กวญเหตที่ ่ต้องการขจัดอิทธิพลของบารมีในระบบเดิมให้หมดไป จากข้อตกลงที่ว่า เจ้านายตั้งแต่ ชั้นหม่อมเจ้าขึ้นไป ไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง และดำรงตำแหน่งทางการเมืองนั้น โคทำให้

¹⁷ กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร, "อัครชีวิตประวัติ" (กรุงเทพฯ: มหานคร: รวมสารการ นิเทศ, 2517), หน้า 111

¹⁸ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, ประวัติศาสตร์ภูมิปัญญาของการเปลี่ยนแปลง ระบบ การปกครองสยาม ระหว่าง 2470-2480, หน้า 54

¹⁹ เรื่องเดียวกัน

เจ้านายบางพระองค์ไม่ทรงเห็นด้วย²⁰ เพราะชอกชัง เช่นนี้เท่ากับเป็นการลดอำนาจ
 ในตำแหน่งของชนชั้นสูงโดยอ้อม นอกจากนี้เครื่องใช้สักการะหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่า
 สถานภาพและเกียรติภูมิของชนชั้นสูงก็เริ่มราวกับไหลล้นหายไปบ้างแล้ว ก็คือแก่การ
 ที่พระราชพิธีแบบพราหมณ์ ซึ่งเคยเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นชนชั้นสูงในอดีต ได้ถูกนโยบาย
 ที่เชิดชูพิธีการแบบพุทธ เขาแทนที่²¹ หน่วยงานระดับกระทรวง เช่น สำนักพระราชวัง
 ก็ถูกลดลงเหลือเพียงกรม²² การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ ประกอบกับกรณีข่าวลือเรื่องการ
 ยึดทรัพย์สินในหมู่เจ้านาย²³ อันเป็นเหตุให้มีการตั้งกระทู้ถามกันในสภาผู้แทน ในปี 2476
 นั้นแล้ว ก็กระทบต่อความรู้สึกของคนจำนวนมาก ที่มองฐานะของชนชั้นสูง ซึ่งกำลัง
 เปลี่ยนไป เช่นเกี่ยวกับความรู้สึกของชนชั้นสูง ซึ่งเริ่มหวาดเกรงต่อสภาพความตกต่ำ
 และความรุนแรงที่อาจมีผลกระทบต่อพวกตน

การเจริญเติบโตของชนชั้นผู้นำทางเศรษฐกิจ

พร้อม ๆ กับการเสื่อมถอยของการปกครองแบบสมบูรณาญาสิทธิราช ระบบทุนนิยม
 ที่เริ่มพัฒนามาตั้งแต่สมัยปี พ.ศ. 2398 ก็ได้เจริญเติบโตขึ้นแทนที่ เมื่อการสะสมทุนเป็นไป
 อย่างเสรี การขยายตัวของนายทุนพาณิชย์ก็เกิดขึ้นโดยลำดับ เห็นได้จากระบบธนาคาร
 ที่กลายเป็นแหล่งเงินทุนสำคัญในทางเศรษฐกิจ ได้มีการจัดตั้งขึ้นถึง 14 ธนาคาร ในช่วง
 ระยะเวลาสิบปีหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ภายใต้ระบบเศรษฐกิจที่เริ่มเปลี่ยนแปลง
 ไปสู่ทุนนิยมนี้ เหล่านายทุนพ่อค้าชาวจีนได้มีบทบาทมากที่สุด นอกจากอิทธิพลในระบบ
 ธนาคารแล้ว ในบรรดาอาชีพอื่น ๆ บทบาทของชาวจีนก็ได้แผ่ขยายไปทุกสาขา สามารถ
 ควบคุมการค้าเพชรพลอยโค้วทังกรุงเทพฯ คุมกิจการท่องเที่ยว การโรงแรม โดยเป็น
 เจ้าของโรงแรมใหญ่หลายแห่ง รวมทั้งสินค้าอื่น ๆ ก็มีแนวโน้มว่าจะอยู่ใต้อาณัติของ

²⁰ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร, อภิปรายร่างรัฐธรรมนูญ (พระนคร: ไทยพาณิชย์,
 2488), หน้า 4-46

²¹ นครินทร์ เมฆไตรรัตน์, ประวัติศาสตร์ภูมิปัญญาของการเปลี่ยนแปลงการปกครอง, 57

²² เรื่องเดียวกัน, หน้า 51-52.

²³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 57.

ของชาวจีนแทบทั้งสิ้น โดยเฉพาะกิจการค้าข้าว ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของ เศรษฐกิจไทย ก็อยู่ในมือของชาวจีนเช่นกัน²⁴

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง กลุ่มนายทุนชาวจีนก็โตเติบโตขึ้นอีกหลายเท่าตัว ธนาคารพาณิชย์มีการจัดตั้งอีกหลายแห่ง เช่น ธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ ธนาคารกรุงเทพ ในปี 2497 ธนาคารกรุงศรีอยุธยาและธนาคารกสิกรไทย ตั้งขึ้นในปี 2498²⁵ ภายใต้ระบบธนาคาร การเงิน และทุนหมุนเวียนที่ก่อตั้งเติบโตเป็นปักแผ่นนี้ นายทุนพาณิชย์ชาวจีนยังสร้างความมั่นคงให้กับกลุ่มคน ด้วยการจัดตั้งสมาคมเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจขึ้นมาอีกหลาย สมาคมกึ่งกลางไคแก สมาคมขออวาทพรพลอย สมาคมหอค้าสุรา (2495) สมาคมธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว (2496) สมาคมหอค้าชายส่งนำแข็ง และสมาคมหอค้ายาสูบ เป็นต้น นอกจากนี้จะมีการรวมตัวเป็นสมาคมความแรงอาชีพแล้ว ยังคงตั้งสมาคมพาณิชย์จีน ซึ่งเป็นศูนย์รวมหอค้าชาวจีนทุกสาขาอาชีพ ทำหน้าที่ส่งเสริมการค้าขาย และธุรกิจอื่นๆ ของชาวจีน ออกเอกสารรับรองสินค้าที่บริษัท ห้างร้านชาวจีนส่งไปขายในต่างประเทศ ยิ่งกว่านั้นสมาคมพาณิชย์จีน²⁶ ยังเป็นรวบรวมชาวสารการพาณิชย์ออกเผยแพร่แก่ชาวจีน²⁷ ซึ่งเป็นการอำนวยความสะดวกให้ชาวจีนสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างรุกหน้ายิ่งขึ้นไป และกลายเป็นชนชั้นที่ผูกขาดกิจการทาง เศรษฐกิจที่สำคัญไว้แทบทั้งหมด สำหรับสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้ฐานอำนาจทาง เศรษฐกิจของชาวจีนในระยะหลังสงครามโลกไคขยายวงไปมาก ก็เนื่องจากในระหว่างสงครามนั้น ไทยไคเขาเป็นพันธมิตรกับฝ่ายญี่ปุ่น และการยึดครองของญี่ปุ่นทำให้ธุรกิจของนายทุนยุโรป ได้รับความกระทบกระเทือน จึงเป็นการเปิดโอกาสให้นายทุนชาวจีนสามารถฟื้นฟูอำนาจทาง เศรษฐกิจไครวดเร็วกว่านายทุนชาวตะวันตก ซึ่งเริ่มถอนตัวไปบ้างแล้วในระหว่างสงคราม ในปี

²⁴ ณรงค์ เพรชประเสริฐ, "การขยายตัวของทุนนิยมในประเทศไทย 2488-ปัจจุบัน," วารสารเศรษฐศาสตร์ปริทรรศน์ คณะเศรษฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 4(มกราคม-มิถุนายน 2524): 85-90

²⁵ ฉัตรทิพย์ นาถสุภาและคณะ, ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจไทย, หน้า 221

²⁶ ศถาวิชัยแห่งชาติ, รายงานการวิจัยเรื่องปัญหาคนจีนในประเทศไทย

²⁷ ณรงค์ เพรชประเสริฐ, "การขยายตัวของทุนนิยมในประเทศไทย...", หน้า 85-90

พ.ศ.2493 บริษัทส่งออกของไทยจึงเพิ่มขึ้นเป็น 154 บริษัท จากเดิมเพียง 99 บริษัท ในปี 2476 ส่วนบริษัทส่งออกของชาวยุโรปโคลดลงจาก 112 บริษัทในปี 2476 เป็น 103 บริษัทในปี 2493²⁸ นับเป็นระยะที่นายทุนพาณิชย์ชาวจีนเพิ่มจำนวนมากขึ้น และบทบาทของคนกลุ่มนี้ก็ยิ่งมากตามไปกาย นอกจากนี้อิทธิพลทางเศรษฐกิจที่มีอยู่เดิมอันได้แก่ กิจการค้ายาเสพติด การผูกขาดการค้าชาว หรืองานฝีมือแล้ว²⁹ ยังแผ่ขยายอิทธิพลมาในธุรกิจอุตสาหกรรมอีกหลายสาขา หากจะรวมแล้ว ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง มีเหล่านายทุนพหุภาคี ซึ่งกลายเป็นกลุ่มธุรกิจที่มั่งคั่งอยู่มากมายหลายกลุ่มที่เกี่ยว กลุ่มที่สำคัญได้แก่ พวกที่มีอิทธิพลในทางธุรกิจการเงินการธนาคาร ธุรกิจประกันภัย น้ำมัน อุตสาหกรรมสิ่งทอ สุราเครื่องดื่ม อุตสาหกรรมรถยนต์ และธุรกิจสำคัญอื่น ๆ ที่มีบทบาทในชีวิตประจำวันของประชาชนทุกคน³⁰ สำหรับนายทุนอุตสาหกรรมที่เติบโตในระยะนี้ ก็เช่นเดียวกับนายทุนพาณิชย์ กล่าวคือส่วนใหญ่แล้วมีเชื้อสายจากชาวจีน³¹

²⁸ จักรทิพย์ นาดสุภา, เศรษฐกิจกับประวัติศาสตร์ไทย, หน้า 318.

²⁹ การผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกของไทย คือ ข้าว ยาง ดีบุก และ ไม้ ตามรายงานการสำรวจในปี 2493 มีโรงสีข้าวในประเทศไทยทั้งหมด 960 โรง ในเขตพระนคร และธนบุรีมี 50 โรง เป็นของคนไทย 1 โรง 42 โรงเป็นของชาวจีน นอกนั้นเป็นบริษัทที่ชาวจีนผู้ถือสัญชาติไทยเป็นผู้จัดการ ส่วนโรงสีนอกเขตพระนคร ธนบุรี มีไม่ถึง 15 % ที่เป็นของคนไทย สำหรับส่วนยางที่ขนาดใหญ่ทั้งหมดชาวจีนเป็นผู้ดำเนินงาน นอกนั้นเป็นชาวยุโรป ส่วนโรงเลื่อยไม้ในประเทศไทย ทั้งหมดมี 900 กว่าโรงส่วนใหญ่เป็นของชาวจีนเช่นกัน อ้างจาก สภาวิจัยแห่งชาติ, รายงานการวิจัยเรื่องปัญหาคนจีนในประเทศไทย.

³⁰ เกริกเกียรติ พิทักษ์เสรีธรรม, การเปลี่ยนแปลงทางสังคมเศรษฐกิจกับการรวบอำนาจทางเศรษฐกิจโดยเอกชนไทย, หน้า 16.

³¹ เชื้อสายจีน 59% ไทย 19% ลูกครึ่งไทยจีน 19% อ้างจาก สุธีร์ ประศาสน์เศรษฐ, ภูมิหลังและความคิดทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ประกอบการไทย สภาวิจัยสังคมจุฬาลงกรณ์, (2521), หน้า 25.

ภายในประดับด้วยรูปศิลปะ และ เครื่องวัตถุลายคราม ก็อาจกลายเป็นบ้านของเหล่าพ่อค้า 36
 ขนาดและจำนวนของมัน เบียดเสียดขึ้นมา เทียบกับวัง เก้าของ เจ้านาย บกบังบ้านที่เคย
 ภูมิฐานในอดีตกาล เกือบน้อยลง สภาพสังคมที่ชนชั้นใหม่สามารถ เขาไปมีกิจกรรมที่คล้ายคลึง
 กับชนชั้นสูงนั้น ยังรวมไปถึงการหลุกหลาดของชนกลุ่มนี้ จะสามารถ เขาศึกษาในโรงเรียน
 ระดับเกี่ยวกับ เชื้อสายของชนชั้นสูงอีกควย หรือแม้กระทั่งการศึกษาในประเทศทางยุโรป
 อันเคยเป็นส่วนสำคัญในชีวิตชนชั้นสูง ซึ่งสามัญชนในระบอบกึ่ง เกมไม่มีโอกาสมากนัก แต่
 ชนชั้นผู้นำทาง เศรษฐกิจในระบอบใหม่ ก็มั่งคั่งพอที่จะทำได้เช่นเดียวกัน

ในระยะที่กลุ่มนายทุน เริ่มมีแบบแผนการดำเนินชีวิตที่ใกล้เคียงกับชนชั้นสูง
 รวมทั้งสามารถเข้าไปเป็นชนกลุ่มที่สองในสมาคมชนชั้นสูงนี้ เป็นที่น่าสังเกตุว่า ภายใต้การ
 เปลี่ยนแปลงดังกล่าว ความสัมพันธ์ระหว่างคนสองกลุ่ม คือชนชั้นสูงโดยชาติตระกูล กับ
 ชนชั้นสูงโดยฐานะทาง เศรษฐกิจ จะเป็นไปในลักษณะที่กลุ่มชนชั้นใหม่ได้มีความพยายามที่จะ
 ใ้ได้รับการยอมรับจากคนทั่วไปในระดับเดียวกับกลุ่มกึ่ง เกม ซึ่งทั้งนี้ก็ได้แก่ การเลียนแบบ
 กิจกรรมหลายอย่าง ที่ชนชั้นสูงกึ่ง เกมเคยใช้ รวมทั้งพยายามครอบครองในสิ่งที่หลักเดียวกับ
 ที่ชนชั้นสูง เคยเป็นเจ้าของควย โดยเฉพาะในกานวัตถุแล้ว นับได้ว่าครอบครองสิ่งที่
 มีคุณค่าในระดับเดียวกัน อย่างไรก็ตามการกระทำดังกล่าว ก็ได้รับการตอบโตจากกลุ่มอื่น
 เพื่อสมควร สำหรับในทัศนะของชนชั้นสูงจำนวนหนึ่งแล้ว พวกผู้ค้ำใหม่ แม้จะมีบางอย่าง
 ที่คล้ายคลึงกับกลุ่มตน แต่ก็ยังเป็นพวกไม่มีสกุลรฐชาติ³⁷ ขาดกริยามารยาท เงาะงะ
 คุมชาม³⁸ หากจะอยู่ในสมาคมชั้นสูง ก็ไม่นานบคาศมาคมควย เพราะคนกลุ่มนี้มีใ้ผู้
 อยางแท้จริง "แต่เจริญขึ้นมาได้เพราะเงิน และพวกที่เห็นแก่เงินเท่านั้นที่จะยกย่อง"³⁹

³⁶ อาคารที่อยู่อาศัยที่สร้างขึ้นในช่วงนี้มัก เป็นของพ่อค้า แม่ไม้สัก เตี้ยมวัง เจ้านาย
 แตรหฺรธาตันสมัย มีห้องสมุด ห้องรับแขก เรือนคนเฝ้า ห้องพักผ่อน โรงครัว โรงรถ และ
 เครื่องอำนวยความสะดวกครบ อ่างใน ผุสดี ทิวทัศน์, บ้านในกรุงเทพ รูปแบบการ เปลี่ยนแปลง
ในรอบ 200 ปี (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526), หน้า 372

³⁷ ศรีศิลป์ บุญจร, นวนิยายกับสังคมไทย พ.ศ. 2475-2500, หน้า 98

³⁸ คอกไม้สก, สามชาย (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์รุ่งรัตน์, 2506), หน้า 115

³⁹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 100

สำหรับผู้ที่แท้จริงในหมู่มชนชั้นสูงนั้น ชาติกำเนิดนับเป็นส่วนสำคัญ " เพราะการมีชาติกำเนิดที่ดี เป็นปัจจัยให้เป็นผู้ใฝ่ใฝ่ใจ " ⁴⁰ และโดยที่ทุกสมบัติของความเป็นผู้ใฝ่ใฝ่ใจหนึ่งนั้นคือ การยอมอย่างมีเกียรติ มีกริยามารยาทและวางตัวดี ไม่ใช่พวกที่มีแต่ความมั่งมีอย่างเกี่ยวกวยเทศน์ ผู้ใฝ่ใฝ่ใจ " ซึ่งถือว่าใฝ่ใฝ่ใจคือการเอาใจเอาเปรียบ ชูกริฐและตักตวงบุญคุณจากลูกค้านั้น " ⁴¹ ก็เหมือนไม่มีทาง เทียบกับชนกลุ่มผู้ใฝ่ใฝ่ใจโดยชาติตระกูลใดเลย

หากพิจารณาจากทัศนะข้างบนแล้ว ⁴² น่าจะสันนิษฐานต่อไปได้อีกว่า สำหรับชนชั้นสูงก็ เติบโตอยู่ในสภาพความรักเช่นนี้ จะมีการรักษาเอกลักษณ์บางอย่างไว้ โดยถือว่า

⁴⁰ คอกไม้สด, ผู้ใฝ่ (กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์แพรวพิตยา), หน้า 127

⁴¹ คอกไม้สด, สามชาย, หน้า 226

⁴² สาเหตุที่ใฝ่ใฝ่ใจของนักเภา (คือชนชั้นสูงถึง เติบโต) ที่มีต่อผู้ใฝ่ใฝ่ใจจากงานของคอกไม้สด ก็เนื่องจากคอกไม้สด เป็นบุคคลในกลุ่มชนชั้นสูงถึง เติบโต อยู่ในระยะเวลาคาบเกี่ยวระหว่างก่อนและหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยุคสมัยทางสังคมของชนชั้นสูง เริ่มตกต่ำ ขณะเดียวกันชนชั้นผู้ใฝ่ใฝ่ใจ เข้ามามีบทบาทในสมาคมชั้นสูงมากขึ้น ระหว่างนี้งานของคอกไม้สดหลายชิ้นสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมดังกล่าว ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง นวนิยายเรื่องสามชาย ที่เขียนขึ้นในปี 2476 หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เพียงปีเดียว และนวนิยายเรื่อง ผู้ใฝ่ ใจ เขียนขึ้นในราว พ.ศ. 2480 ทัศนะที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของชาติตระกูล ซึ่งเหนือกว่าอำนาจ เศรษฐกิจ ลือออกมาอย่างชัดเจนจากตัวละครเอกในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ แม้ว่าคอกไม้สดจะ เสนอเงื่อนไขความเป็นผู้ใฝ่ใฝ่ใจประการหนึ่งคือ ความประพฤติดี นอกเหนือจากความเป็นผู้ใฝ่ใฝ่ใจสูงก็ตาม (ศรีศิริณี บุณยจร, นวนิยายกับสังคมไทย พ.ศ. 2475-2500, บทสรุป และบุตศรี จิตติฐานันท์, สถานการณ์ทางสังคมของหญิงไทยในช่วงปี 2475-2493, ในนวนิยายของคอกไม้สด, วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528) และแม้ว่าเนื้อหาของตอนในนวนิยายของคอกไม้สดจะแสดงความไม่เห็นด้วยต่อความคิดของนักเภาที่มองผู้ใฝ่ใฝ่ใจอย่างเหยียดหยาม แต่เราก็อาจเข้าใจได้ว่า การมีทัศนะที่ไม่ดีต่อผู้ใฝ่ใฝ่ใจต้องมีอยู่บ้าง แม้ว่าตัวแทนของกลุ่มอาจไม่เห็นด้วย เพราะการไม่เห็นด้วยต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่งไม่อาจมีมาก่อนที่ประเด็นความคิดนั้น จะมีเป็นแบบให้วิจารณ์แสดงความคิดเห็นในเชิงบวกหรือลบได้

สิ่งที่สืบทอดมาอย่างน้อยก็ทำให้ระลึกถึง เกียรติภูมิในอดีต เป็นสัญลักษณ์ของความภาคภูมิใจ ในชาติตระกูลที่สูงกว่ากลุ่มอื่น ในเมื่อกิจกรรมที่อาศัยความซุ่มเพื่อยุทธหัตถี ไม่ได้เป็น สัญลักษณ์ของความเป็นชนชั้นสูง กลุ่มเดียวอีกต่อไปแล้ว

การใช้ชื่อ เป็นสัญลักษณ์แยกความแตกต่าง ระหว่างชนชั้นสูงโดยชาติตระกูลกับชนชั้นผู้ตก เศรษฐกิจ

สภาพสังคมที่เริ่มเปลี่ยนไปสู่ความเป็นประชาธิปไตย ได้ทำให้ลูกหลานของ ชนชั้นสูง และชนชั้นใหม่ เกิดความจำเป็นตอสมาคมกันมากขึ้น แม้ในสภาพทางครอบครัว ยังมีการแบ่งชั้นวรรณะกันอยู่บ้าง และทัศนคติของผู้ที่เก่ายังเห็นว่า กลุ่มชนชั้นใหม่มีความค้อย กว่าตน⁴³ อย่างไรก็ตามก็สังเกตเห็นถึงความแตกต่างของคนสองกลุ่มก็ได้น้อยลงไปทุกที โดยเฉพาะในค่านิยมหรืออำนาจทาง เศรษฐกิจ มีข้อที่น่าพิจารณาอยู่ประการหนึ่ง คือ ความ คลายคลึงของคนสองกลุ่ม โดยที่ไม่มีเครื่องมือใดระบุถึงความแตกต่างได้เลย จะเกิดขึ้น ได้อย่างไรในเมื่อความรู้สึกของคนกลุ่มหนึ่งยังถือว่าตนเหนือกว่า เพราะมีความเหนือกว่า จำนวนน้อยเท่านั้น ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความคล้ายคลึง

ในระยะแรกของการเปลี่ยนแปลง ภายในสมาคมชั้นสูงที่เริ่มมีกลุ่มชนชั้นใหม่ เข้าปะปน ลักษณะทางชาติพันธุ์ รูปร่างหน้าตา กิริยามารยาท ล้วนเป็นเครื่องหมาย ถึงความแตกต่างในชาติกำเนิดที่มา ไคร่บางคือเชื้อสายของผู้ที่เกา ไคร่มาจากชนชั้นที่ ร่ำรวยขึ้นมาใหม่ สามารถทราบได้ แม้เพียงพิจารณาจากลักษณะภายนอก ต่อมา เมื่อ ชนชั้นใหม่ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น เริ่มรู้จักวิธีการสมาคมกับชนชั้นสูงในอดีต กิริยามารยาท ที่เคยแตกต่างก็ลดลงไปมาก เมื่อการสมาคมกลายเป็นวิถีชีวิตสืบทอดถึงคนรุ่นต่อมา และ เมื่อสภาพการผสมกลมกลืนกันวัฒนธรรมทำให้เกิดการผสมระหว่างชาวจีนกับชาวไทย ลักษณะภายนอกที่สังเกตเห็นก็ค่อยหมดไป นอกเหนือจากการผสมกลมกลืนกันชาติพันธุ์ และ วัฒนธรรมในการสมาคมแล้ว ในเรื่องอื่น ๆ ที่เคยเป็นสัญลักษณ์ของความแตกต่าง เช่น ชื่อจีน แซ่สกุล ที่หลายบุตรหลานชาวจีนเคยใช้ ภายหลังก็เปลี่ยนมาใช้ชื่อไทย และ

⁴³ ศรีศิลป์ บุณยจร, นวนิยายกับสังคมไทย. พ.ศ. 2475-2500, หน้า 409

ในสังคมไทย ความสำคัญของการสร้างสัญลักษณ์เพื่อสื่อความแตกต่างระหว่าง คนสองกลุ่มนี้ เป็นสิ่งที่น่าสนใจเกิดขึ้นไค่มา เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่ถือระดับชั้นบุคคล

นามสกุล มากขึ้นเป็นลำดับ หากจะกล่าวโดยทั่วไปแล้ว เชื้อสายของชาวจีน นายทุน หรือนักธุรกิจที่มั่งคั่ง ซึ่งเรียกกันว่า ชนชั้นยุคใหม่ เหล่านี้ได้เติบโตเป็นคนไทยอย่าง สมบูรณ์ สามารถสมาคมกับลูกหลานของญาติเกาเอย่างกลมกลืน แทบไม่มีสิ่งที่จะบ่งบอก ใควา เด็กแต่ละคนมีเพื่อนเกาเหล่ากอมาอย่างไร ⁴⁴

อย่างไรก็ตามในระยะที่ความแตกต่างระหว่างชนชั้นสูงดั้งเดิม กับเหล่ายุคใหม่ กำลังจะหมดไป ทั้งในเรื่องรูปร่างกริยา ชีวิตความเป็นอยู่ และสัญลักษณ์ที่โชแทนตัวก็ คล้ายคลึงกันนี้ ในแง่ของสัญลักษณ์ที่จะรักษาความแตกต่างระหว่างกลมแล้ว สัญลักษณ์ใน เรื่องชื่อเป็นสิ่งที่ชนชั้นสูงสามารถรักษา และพัฒนารูปแบบเฉพาะ เพื่อให้แตกต่างไปจาก ชื่อของชนชั้นอื่นใดมากที่สุด แมกการเปลี่ยนแปลงจากการใช้ชามา เป็นนามสกุลของเชื้อสาย ยุคใหม่ จะทำให้สัญลักษณ์แทนตัวของคนสองกลมนี้ใกล้เคียงกันมากขึ้นก็ตาม การใช้ชื่อใน รูปแบบที่แปลกไปจากชื่อทั่ว ๆ ไป ก็นับว่าเป็นวิธีการสื่อทอดความแตกต่างของชาติตระกูล ใควอย่างถึยง ในเมื่อรูปการดำเนินชีวิตและเครื่องแสดงอื่น แทบไม่เหลือความเป็น

⁴⁴ ร็กรอย, เศรษฐกิจใหม่ (กรุงเทพฯ:บรรณกิจ, 2529), หน้า 214-215

ความสำคัญของชาติตระกูลสามารถแสดงออกทางสัญลักษณ์นามสกุลใด เช่นกัน แมวาทตามพระราชบัญญัตินามสกุลในปี 2456 นั้น จะระบุจุดประสงค์ที่เป็นทางการว่า "เพื่อให้นามสกุลเป็นหลักของการสืบเชื้อสายต่อเนื่องทางบิดา เพื่อก่อให้เกิดความเป็น หนึ่งคณะ และเสมือนคุณลักษณะทางอาชีพ ชื่อเสียงที่สืบทอดกันมา" (จมนอมรอรุณารักษ์ นามสกุลพระราชทาน) กระนั้นก็ตามความประสงค์ที่นอกเหนือ คงไคแก่ การรวมคนไทย ใให้อยู่ในหมวดหมู่ชาติวงศ์ โดยแต่ละบุคคลมีสัญลักษณ์แน่ชัดว่า มีดินกำเนิดจากที่ใด ที่สำคัญ คือ ชาติตระกูลเป็นอย่างไร โดยเฉพาะคำแนะนำในการตั้งนามสกุลนั้น (ดูในหน้า 37) เป็นที่แน่ชัดว่า ไคแยกรูปแบบนามสกุลสามัญชนออกจกนามสกุลของราชสกุลวงศ์ หรือ นามสกุลที่ไครับพระราชทาน ซึ่งไคโดยมากบุคคลที่ไครับพระราชทานนามสกุล ก็ไคแก่ เหล่า ขุนนาง การตั้งนามสกุลในระยะแรก สำหรับสามัญชนนั้น ไคไคถูกจำกัดเฉพาะการใช้ นามสกุลที่ไม่ชำนามสกุลอื่น ไคยังถูกจำกัดไคโดยรูปแบบลักษณะของนามสกุลอีกด้วย ซึ่งกรณี ดังกล่าว อาจพิจารณาใควา นี้เป็นแนวทางหนึ่งที่สามารถป้องกันการปนเปกันในเรื่อง สัญลักษณ์แทนตัว จนไมอาจจะบอกความแตกต่างไค เพราะอย่างน้อยนามสกุลก็ เป็นเรื่อง

ยัง เป็นความเหมาะสมในเรื่องคุณลักษณะของชื่อและระเบียบเกี่ยวกับการตั้งชื่อ ที่ไหลผล
ในทางปฏิบัติต่างกัน

การตั้งชื่อให้แปลกไปกว่าเดิมทั่วไป เพื่อให้ลักษณะชื่อกังกล่าว สามารถบ่งบอก
ถึงความเป็นชนชั้นสูง ในวาระที่สภาพความผสมกลมกลืนเกิดขึ้นนี้ เป็นประโยชน์ต่อชนชั้นสูง
สำหรับที่จะทำให้ทราบไควว่า บุคคลในสมาคมซึ่งมีแบบแผนการดำเนินชีวิตอันเดียวกัน และ
ลักษณะรูปร่าง กิริยาภายนอกคล้ายคลึงกันนั้น บุคคลใดบ้าง เป็นผู้ที่มีชาติตระกูลสูงมาแต่เดิม
และที่สำคัญกว่านั้นก็คือ ในสภาพที่ฐานะทางเศรษฐกิจของชนชั้นสูงตกต่ำ จนกระทั่งชนชั้นสูง
บางระดับต้อง เปลี่ยนแปลงแบบวิถีชีวิตไป เป็นเช่นเดียวกับคนธรรมดาๆ โดยอยู่ในระดับ
ที่ไม่อาจเทียบกับชนชั้นผู้ใหญ่นั้น สัญลักษณ์ในเรื่องชื่อของบุคคลในกลุ่มดังกล่าว ก็จะทำให้
ชนชั้นสูงโดยทั่วไป สามารถทราบได้ทันทีว่า ผู้เป็นเจ้าของชื่อ เคยอยู่ในวง ศีรษะของชนชั้น
มีตระกูลเหมือนเช่นกลุ่มคน แม้บุคคลผู้นั้นจะอยู่ในสภาพฐานะที่ตกต่ำอย่างไรก็ตาม ซึ่งใน
เรื่องนี้อาจเรียกไควว่า เป็นพันธะหรือความผูกพันระหว่างกลุ่มผู้สูงเสียด กับกลุ่มชนชั้นสูงทั้ง เกิม
ประการหนึ่งคือ ความต้องการที่จะทราบว่า สมาชิกในกลุ่มคนอยู่กระจัดกระจายในสมาคม
ใดบ้าง⁴⁵ และสัญลักษณ์ประการที่ตอบสนองความพยายามดังกล่าว ก็คือแก่ รูปแบบชื่อ
ที่สามารถเป็นเอกลักษณ์เฉพาะในหมู่พวกคนใด

ตามพระราชบัญญัติชื่อบุคคล พ.ศ.2484 มีหลักเกณฑ์ว่า "ชื่อบุคคลใหม่ที่เหมาะสม
ว่าเป็นชายหรือหญิง ชื่อหนึ่งใหม่สามพยางค์เป็นอย่างมาก ควรใช้คำไทยสามัญ หรือ
ศัพท์สามัญที่คุ้นเคย ไม่ควรใช้ศัพท์หายากหรือ ศัพท์สำเนียงต่างดาว ไม่ควรใช้คำที่มุ่งหมาย
ให้พ้องกับราชทินนาม หรือคำที่มีความหมายถึงพระเจ้าแผ่นดิน" ส่วน พระราชบัญญัติชื่อบุคคล
พ.ศ.2505ระบุหลักข้อห้ามไว้ว่า "ชื่อตัว หรือชื่อรองของไม่พ้องหรือมุ่งหมายให้คล้ายนาม
ปรมาภิไธย พระนามของพระราชินี หรือราชทินนาม" ความบังคับของระเบียบดังกล่าว
อาจเข้มชนหรือเจือจางในบางเวลา อย่างไรก็ดีต้องมือที่หลีกเลี่ยงในหมู่สามัญชน ทั้ง
ชาวไทยชาวจีน สำหรับในกลุ่มชนชั้นสูงเป็นที่แน่นอนว่า ความบังคับคงมีไม่มากนัก จึงนับ
เป็นกลุ่มที่มีอิสระในการเลือกชื่อพอสมควร ซึ่งจะให้พิธีการออกไปเช่นไรก็ได้ ในข้อนี้ต่าง
จากสามัญชน ซึ่งนอกจากจะถูกควบคุมด้วยระเบียบแล้ว ความเชื่อเกี่ยวกับการเลือกชื่อ
ให้เหมาะสมแก่ฐานะก็เป็นเครื่องควบคุมอีกชั้นหนึ่ง

⁴⁵ รักรอย, เศรษฐีใหม่, หน้า 214-215

และควยเหตุที่รูปแบบของชื่อเป็นสิ่งที่จะพลิกแพลง เลือกรวมมาใช้ให้แปลก ออกไปเช่นไรก็ได้ แล้วแต่ลักษณะวิธีการประสมคำ หรือประเภทของคำที่นำมาใช้ แม้ จะมีระเบียบการตั้งชื่อ ที่สร้างชื่อจากกติกาการเลือกชื่ออยู่ในแบบแผนเดียวกันก็ตาม แต่ ชื่อจากคตินี้กล่าว ก็ให้ผลที่มีข้อยกเว้นอยู่บ้าง สำหรับกลุ่มชนชั้นสูง ซึ่งสามารถใช้ชื่อที่ แปลกไปกว่าชื่อทั่ว ๆ ไปได้ ควยความสามารถในเชิงภาษาของกลุ่มคนที่เหนือกว่ากลุ่ม อื่น ๆ อีกทั้งวิธีการใช้ชื่อเป็นสัญลักษณ์เพื่อแยกกลุ่มคนออกจากกลุ่มอื่น ก็เป็นสิ่งที่ชนชั้นสูง ตั้งเดิมคุ้นเคย และมีการใช้กันมากก่อนแล้วในมหมเจานายระดับสูง ในสังคมสมัยใหม่จึง เป็นไปได้อีกที่สัญลักษณ์ดังกล่าว จะกลับมาทำหน้าที่เช่นเดิม โดยมีการนำมาใช้ให้กว้างขวาง ขึ้น ในชนชั้นสูงระดับรองลงมา

ข้อสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ชื่อเป็นสิ่งที่ไม่ลืมนี่ เป็นเครื่องหมายแทนตัวที่ใช้ บ่อยครั้ง ทั้งยังมีความคงตัวพอสมควร เมื่อตั้งขึ้นมาแล้วก็มักไม่มีการเปลี่ยนแปลง ใช้ คิดตัวเท่าที่เจ้าของชื่อยังมีชีวิตอยู่ และยังไม่ชังไปชั่วลูกหลาน แม้เมื่อบุคคลนั้นได้สิ้นชีวิต ไปแล้วก็ตาม การใช้ชื่อเป็นสัญลักษณ์เฉพาะในมหมชนชั้นสูง จึงน่าจะเกิดขึ้นได้มาก เพราะ นอกจากจะเป็นสัญลักษณ์ที่ไม่ต้องลงทุนแล้ว ยังให้ผลที่ยาวนาน พอที่จะจำแนกชั้นของบุคคล ได้ในระยะหนึ่ง โดยเฉพาะในคนรุ่นอายุเดียวกัน ชื่อในลักษณะที่แยกไปจากชื่อคนทั่วไป ก็จะทำหน้าที่จำแนกความแตกต่างได้ ครบเท่าที่คนในรุ่นเดียวกันยังไม่หันไปใช้ชื่อที่เป็น การเปลี่ยนแปลง

และข้อสำคัญประการสุดท้ายที่ทำให้เราสันนิษฐานได้ว่า ลักษณะชื่อแปลก ได้ถูก นำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ของชนชั้นสูงตั้งเดิม ก็เนื่องจากชื่อบางลักษณะ เป็นสิ่งที่ชนชั้นผู้ใหม่ ไม่อาจกระทำตามได้อย่างแนบเนียน ซึ่งถ้าหากจะกล่าวโดยย่อ ก็คือ ในขณะที่แบบแผน หลายอย่างของชนชั้นสูง กลายเป็นสิ่งที่ชนชั้นใหม่สามารถใช้ทรัพย์สินจับจ่ายได้มา เช่นเดียวกัน แต่ในเรื่องของชื่อนั้นอย่างน้อยก็มีขอบเขตหนึ่ง ซึ่งคนกลุ่มนี้ไม่อาจเลียนตาม¹

¹ แบบชื่อชนชั้นผู้ใหม่ สมัยหนึ่งอยู่ในขอบเขตชื่อพื้น ๆ ควยความจำกัดด้าน ความสามารถทางภาษาไทยมีน้อย และการให้ความสำคัญของชื่อไทย ที่นอกเหนือจาก ประโยชน์ตามความจำเป็นยังไม่ปรากฏ ดังจะได้อธิบายต่อไป

ความพยายามของชนชั้นสูงจึงเริ่มที่จะใช้ชื่อเป็นเครื่องชี้ถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มคนกับกลุ่มชนชั้นใหม่ แม้ไม่อาจพิสูจน์ได้โดยถ้อยคำยืนยัน หรือความเห็นอันแสดงถึงความจริงใจที่จะใช้สัญลักษณ์ดังกล่าว แต่จากข้อมูลรายชื่อที่ปรากฏก็สามารถกล่าวได้ว่า ลักษณะชื่อของบุคคลในครอบครัวชนชั้นสูง ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับที่มีชนชั้นอื่นรวมอยู่ด้วยนั้น เป็นชื่อที่คงรักษาความแปลกในรูปแบบเอาไว้ในเชื้อสายทุกรุ่น นอกจากนี้ในแต่ละช่วงเวลาจะมีการนำชื่อแปลก ๆ เขามาใช้อยู่เสมอ เพื่อมิให้ชื่อของเด็กในกลุ่มคนเกิดการซ้ำกับเด็กในชนชั้นอื่น ในระหว่างคนรุ่นอายุเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม สำหรับการศึกษานวนิยมของการเปลี่ยนแปลงลักษณะชื่อของชนชั้นสูง ในด้านที่พยายามแยกรูปแบบชื่อบุคคลในกลุ่มคน ให้ต่างไปจากชื่อที่ใช้ในกลุ่มผู้ทางเศรษฐกิจนี้ ในการกล่าวถึงกลุ่มชนชั้นสูงจำเป็นต้องแยกกลุ่มย่อยบาง เนื่องจากลักษณะชื่อของชนชั้นสูง ที่สามารถพบแนวโน้มนิยมของการเปลี่ยนแปลงได้ชัดเจนนั้น มีอยู่เพียงบางระดับ** ซึ่งทั้งนี้ก็อาจเนื่องมาจากว่า การเกิดขึ้นของชนชั้นใหม่ และลักษณะการใช้ชื่อไทยของคนกลุ่มนี้ ได้กระทบต่อรูปแบบชื่อในแบบเดิมของชนชั้นสูงในระดับที่แตกต่างกันไป ชื่อของชนชั้นสูงบางกลุ่มได้รับผลกระทบจากความคล้ายคลึง ซึ่งเกิดจากชื่อของชนชั้นใหม่มาก ก็มีแนวโน้มที่จะพัฒนาแบบแผนชื่ออย่างใหม่ขึ้นใช้ แต่สำหรับชื่อของชนชั้นสูงบางกลุ่ม ที่การเปลี่ยนมาใช้ชื่อไทยของเหล่าผู้ใหม่ ไม่ทำให้เกิดความคล้ายคลึง หรือกระทบกระเทือนต่อสภาพความเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นชนชั้นสูง การพัฒนารูปแบบชื่อไปทางใดทางหนึ่ง

* ความสำคัญของชาติตระกูลที่ส่อแทรกลงในชื่อ มีตัวอย่างอื่น ๆ อีกได้แก่การใช้ชื่อของชนชั้นสูงบางกลุ่มจะมีคำบางคำอันเป็นส่วนประกอบของนามสกุล ปรากฏอยู่ในชื่อด้วย เช่นสกุลที่มีคำว่า ทอง คำว่า จักร คำว่า กิศ คำว่า สิงห์ คำว่า เกษม ปนอยู่ในนามสกุล เชื้อสายของตระกูลบางคนก็จะใช้ชื่อที่มีคำเหล่านี้ประสมอยู่ด้วย ซึ่งถ้าจะแปลความหมายแล้ว ก็จะได้คำสองคำที่มีความหมายเช่นเดียวกัน อยู่ในชื่อคำหนึ่งและในนามสกุลคำหนึ่ง ความสำคัญของชื่อในลักษณะเช่นนี้ คงไม่เพียงเพื่อความไพเราะของเสียงสัมผัสเท่านั้น จุดประสงค์โดยนัยเราอาจอนุมานได้โดยไมยาก

** การใช้ชื่อในรูปแบบที่สามารถเป็นสัญลักษณ์ สื่อความแตกต่างของชาติตระกูล มีอยู่ในความคิดของชนชั้นสูงบางระดับอยู่แล้ว และชื่อในลักษณะที่เป็นผลของความคิดดังกล่าว ก็มีอยู่ก่อนในระบอบกึ่ง เคม

จึงไม่ปรากฏ หรือจะมีบ้างก็เพียงเล็กน้อยจนไม่สามารถสังเกตได้ เพราะไม่ใช่ปฏิกิริยาที่เป็นผลโดยตรงจากความพยายามหลีกเลี่ยงชื่อที่กลุ่มยุคใหม่ได้ใช้ โดยเฉพาะชนชั้นสูงระดับซึ่งมีลักษณะอื่น ๆ ที่ใช้ควบคู่กับชื่อแล้วสามารถกำหนดให้ชื่อมีความสำคัญของชาติตระกูลได้โดยเองแล้ว

ควยเหตุผลทั้งที่กล่าวมา การศึกษาการเปลี่ยนแปลงลักษณะชื่อในขั้นนี้ จึงกระทำโดยที่ นอกจากจะได้ออกพิจารณากลุ่มชื่อ เป็นกลุ่มชนชั้นสูงดั้งเดิม และ กลุ่มชนชั้นยุคใหม่แล้ว ในกลุ่มชนชั้นสูงดั้งเดิมยังได้จำแนกเป็น กลุ่มชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์ และกลุ่มชนชั้นสูง

---

* คำนำหน้านาม หรือ นามสกุล แบบซึ่งคนทั่วไปสามารถทราบได้ทันทีว่า เป็นกลุ่มชนชั้นสูง อาจมีผลอยู่บ้าง ต่อระดับของความจำเป็นที่ชนชั้นสูงตระกูลนั้น จะเปลี่ยนรูปแบบชื่อ หรือสร้างรูปแบบชื่อที่ฐานะทางชาติตระกูลหรือไม่ การมีคำนำหน้านามหรือพระนาม และการมีนามสกุลที่มีชื่อเสียง ความจำเป็นที่จะใช้ชื่อสื่อความสำคัญของชาติตระกูลอาจมีน้อยกว่ากลุ่มชนชั้นสูงซึ่งไม่มีสัญลักษณ์ดังกล่าวนี้

* จะเรียกว่า เป็นชนชั้นกลางระดับสูง หรืออย่างไรก็ได้ ขอสำคัญคือเด็กในกลุ่มนี้มาจากครอบครัวของชนชั้นที่มีฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างดี ผู้ศึกษาพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่างคือ ทะเบียนรายชื่อนักเรียนของโรงเรียนซึ่งมีชื่อเสียง เช่น โรงเรียนวชิราวุธ โรงเรียนราชินี โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย โรงเรียนมาแตร์เดอี ฯลฯ โดยการศึกษาการเปลี่ยนแปลงนับแต่ 50 ปีเป็นต้นมา การพิจารณาลักษณะการเปลี่ยนแปลงก็มีหลักสังเกตที่แน่นอนพอประมาณ สำหรับชื่อเด็กที่มีเชื้อสายจากชาวจีนนั้น อาจจากเด็กนักเรียนที่ไซแช มีบางกรณีที่มีการเปลี่ยนจากแซมาเป็นนามสกุลแล้ว สามารถทราบได้ว่าเป็นชื่อเด็กเชื้อสายจีน ควยเหตุที่มีลักษณะเด่นอื่น ๆ ของนามสกุล เช่น ความยาวของนามสกุล หรือนามสกุลที่มีคำที่ไซเป็นแซอยู่ควย กลุ่มชื่อพวกนี้ก็จะถูกนำมาอ้างว่าเป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีเชื้อสายชาวจีนควย ส่วนรายชื่อเด็กในกลุ่มชนชั้นสูงโดยชาติตระกูลซึ่งพิจารณาอย่างกว้าง ๆ โดยใช้เกณฑ์ระดับโรงเรียนในบทที่สี่นั้น ในบทนี้ได้ตรวจสอบนามสกุลที่ไม่แน่ใจว่าเป็นเด็กในกลุ่มชั้นใด จากทะเบียนนามสกุลพระราชทาน

ระดับรอง กลุ่มแรก เป็นชื่อของชนชั้นสูง ระดับหม่อมเจ้า หม่อมราชวงศ์และหม่อมหลวง กลุ่มที่สอง เป็นกลุ่มชื่อบุคคลซึ่งสืบเชื้อสายจากตระกูลขุนนางหรือข้าราชการในระบอบเก่า

กลุ่มชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์

ผลการศึกษาดัชนีชื่อของชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์ จากทะเบียนรายชื่อนักเรียน ที่เห็นกลุ่มตัวอย่าง โคพบว่า ดัชนีพระนามหรือชื่อชนชั้นสูงกลุ่มนี้ มีการเปลี่ยนแปลง รูปแบบไม่รัดกุมนัก ในระยะห้าสิบปีที่ผ่านมา ตลอดจนจะมีทั้ง การนิยมใช้ชื่อแปลกๆ ในบางสกุล ในบางครั้ง ขณะเดียวกันบางสกุลก็ใช้รูปแบบชื่อที่เรียงง่ายเอาไว้ เหมือน เช่นแบบแผนที่กำเนิดมาในอดีต หนึ่งดังที่กล่าวคือ พระนามของราชสกุลในชั้นหม่อมเจ้า เป็นพระนามที่รักษาความแตกต่างไปจากชื่อทั่วไปมากที่สุด ในว่าพระนามที่ตั้งขึ้นก่อนหรือ หลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง อย่างเช่น พระนาม หม่อมเจ้า เกาทิมาภิ (กิตฺต) ในปี 2472 หม่อมเจ้า วิวัจฉกร (ฉัตรชัย) ในปี 2480 หรือหม่อมเจ้า วุฒิชู (วุฒิชัย) ในปี 2487 กล่าวได้ว่าสำหรับชนชั้นสูงในระดับหม่อมเจ้านี้ ความสำคัญของชาติตระกูลยังมี ผลสำคัญที่เท่าไรรูปแบบพระนามแสดง ระดับที่ต่างไปจากชื่อบุคคลในระดับรองลงมา หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระนามของราชสกุลในชั้นหม่อมเจ้านั้นแสดงช่วงห่างจากชื่อคนทั่วไป มากกว่าชื่อของหม่อมหลวงหรือหม่อมราชวงศ์ ซึ่งในกลุ่มหลังนี้ ก็จะมีทั้งชื่อแบบธรรมดา และชื่อที่แปลก เช่นเกี่ยวข้องกับพระนามบุคคลที่อยู่ในชั้นหม่อมเจ้า อย่างเช่นชื่อ หม่อมราชวงศ์ เกษมสไมตรี (เกษมศรี) หม่อมราชวงศ์อำมรมงคล (โสมกุล) หม่อมหลวง ประสาทน์ (มาตาทกุล) หม่อมหลวงพัชรจันทร์ (กฤษดากร) หม่อมหลวงธีโรชา (ศรีธวัช) ซึ่งเป็นลักษณะชื่อที่ค่อนข้างแปลก ในขณะที่ชื่อบุคคลธรรมดาๆ ก็มีชื่ออยู่บ้าง เช่น หม่อมราชวงศ์เลอชัย หม่อมราชวงศ์ทวี ที่ปรากฏในระยะก่อนปี 2475 และหม่อมราชวงศ์ศุภผล หม่อมราชวงศ์ จีรเศรษฐ หม่อมหลวงวโรจน์ หม่อมหลวงนิรันทร ที่เป็นชื่อไม่ต่างจากชื่อทั่วไปนัก ในระยะ ปัจจุบัน

วิเคราะห์โดยละเอียดแล้ว กล่าวได้ว่า สำหรับชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์นี้ ผลของการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ผลของการเกิดขึ้นของชนชั้นผู้ใหม่ และลักษณะชื่อของกลุ่ม

* ดูรายชื่อเพิ่มเติมได้จากภาคผนวก

ยุคใหม่กระทบต่อสังคมเรื่องชื่อของชนกลุ่มนี้ไม่มากนัก เนื่องจากความนิยมหรือแนวโน้ม
 ทรนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์ จะใช้ชื่อที่ต่างไปจากชื่อทั่วไป เป็นที่ปรากฏมาก่อนหน้า นับแต่
 ในระบอบ เกมแล้ว (สำหรับแบบแผน การสื่อความสำคัญของชาติตระกูลก็เห็นมากไกลแก่ การ
 ใ้ชื่อที่แปลกกวยศัพท์ กวยความยาวของชื่อ ที่เห็นลักษณะ เคนของพระนามเจ้านาย ตั้งแต่
 ขึ้นหมอมเจ้าขึ้นไป และการสื่อความสำคัญของชาติตระกูลกวยการแหกนามสกุลลงในชื่อ
 ึ่งเป็นอีกวิธีการหนึ่ง) กวยเหตุนี้ การเปลี่ยนแปลงลักษณะชื่อของกลุ่มยุคใหม่ จึงอาจมีผล
 ึ่งยังให้ลักษณะชื่อของชนชั้นสูงกลุ่มนี้ พยายามดำรงอยู่ในแบบแผนเดิม ซึ่งก็เพียงพอแล้ว
 สำหรับการรักษาสถาพชื่อ ที่ทำหน้าที่แสดงระดับชั้นชาติตระกูลได้ **

ข้อสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ ในหมูชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์นั้น สัญลักษณ์แทนตัว
 จะมีคำนำหน้านาม ที่แสดงฐานันดรศักดิ์ ประกอบอยู่กวย การหันมาใช้ชื่อไทยของกลุ่ม
 ยุคใหม่ จึงกระทบต่อความสามารถในการสื่อระดับชั้นชาติตระกูลของสัญลักษณ์แทนตัวไม่มาก
 ัก การันต่างจากชนชั้นสูงกลุ่มซึ่งไม่มีฐานันดรศักดิ์ ที่การเปลี่ยนแปลงลักษณะชื่อของกลุ่มยุค
 ใหม่ใดเราไปไกล เคียงกับชื่อยุคใดในกลุ่ม ขณะที่สลาพชื่อไม่มีสัญลักษณ์อันแสดงถึงฐานะ
 ในเมื่อความแตกต่างด้านภาษาจึง เป็นเครื่องหมายความแตกต่างในลักษณะชื่อ ไม่มีอยู่เช่นเกมแล้ว
 สัญลักษณ์แทนตัวของกลุ่มชนชั้นสูงไม่มีฐานันดรศักดิ์ กับกลุ่มยุคใหม่ก็คล้ายคลึงกันมากขึ้น
 โลกเฉพาะ เมื่อกลุ่มยุคใหม่ใด เปลี่ยนจากการใ้แซสกุลมาเป็นนามสกุลมากขึ้นในระยะหลัง

* การแหกความสำคัญของนามสกุลลงในชื่อ มีตัวอย่าง เช่น หม่อมเจ้ากุมารทิศ
 (ทิศกุล) หม่อมเจ้าวุฒิเฉลิม (วุฒิชัย) หม่อมเจ้าทิพยจักร (จักรชัย) หม่อมราชวงศ์นิ่มทอง
 (ทองใหญ่) หม่อมราชวงศ์จิตร เกษม (เกษมศรี) หม่อมราชวงศ์เชื้อชยางค์ (ชยางกูร)
 หม่อมราชวงศ์พันธุ (จักรพันธุ) หม่อมราชวงศ์เกษมวิสุทธ (วิสุทธ) หม่อมหลวงวร ราชการ
 (วรวรธ) หม่อมหลวงอนันทร (จักรพันธุ)

* ชนชั้นสูงบางสกุลยังใ้ชื่อที่ เรียบง่ายไม่ต่างจากชื่อทั่วไปนัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ
 เห็นว่า นามสกุลและคำนำหน้านามทมอยู่ เป็นคุณสมบัติพิเศษทำหน้าที่สื่อระดับชั้นชาติตระกูล
 อยู่แล้ว อย่างเช่นชื่อ หม่อมราชวงศ์นงลักษณ์ หม่อมราชวงศ์นิภา (สุขสวัสดิ์) เป็นต้น
 อย่างไรก็ตามชนชั้นสูงบางสกุลแมจะนิยมใ้ชื่อไทยธรรมดาๆ แต่ก็นิยมที่จะแหกนามสกุลลงใน
 ชื่อกวยอย่างเช่น หม่อมราชวงศ์เตียงทอง หม่อมราชวงศ์นิ่มทอง (ทองใหญ่) เป็นต้น

หากจะเปรียบเทียบดังความจำเป็นในการเคลื่อนไหวลักษณะข้อแบงเก็ม เพื่อไต่ทางไปจาก
ชื่อของกลุ่มใหม่ ระหว่างชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์กับชนชั้นสูงระดับรองแล้ว ก็อาจกล่าวได้
ว่า กลุ่มชนชั้นสูงซึ่งไม่มีฐานันดรศักดิ์จะ เกิดความจำเป็นมากกว่า และมีแนวโน้มที่จะ
เห็นโดยเจเนอวาระชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์ซึ่งมีสัญลักษณ์อันทำหน้าที่บอกระดับชั้นชาติตระกูลอยู่
ภายในแล้ว

ดังนั้น สำหรับกลุ่มชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์ ที่มีชื่อคนวางแปลกอยู่เป็นปกติ
นับแต่ในระบอบเก็ม ภายหลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้ว ชนชั้นสูงกลุ่มนี้จึง เพียงแต่
ดำรงรักษาระบอบความแปลกของชื่อไว้ เช่น เก็ม เพราะนอกจากจะเป็นลักษณะชื่อที่สื่อความ
สำคัญของชาติตระกูลที่เห็นอกวาค้นทั่วไปแล้ว ยังแสดงถึง ระดับชั้นชาติตระกูลที่ทางไปจาก
ชนชั้นผู้ใดไม่อีกประการหนึ่งด้วย

กลุ่มชนชั้นสูง ระดับรอง

ในกลุ่มชนชั้นสูงระดับรอง ซึ่งไม่มีฐานันดรศักดิ์ และตำแหน่งชานามนั้น สถานภาพ
ของสัญลักษณ์แสดงความเห็นชนชั้นสูง อยู่ในเงื่อนไขที่ต่างจากชนชั้นสูงฐานันดรศักดิ์ ในเมื่อ
บุคคลทั้งสองกลุ่มถูกกระทบจากการเกิดขึ้นของกลุ่มใหม่เช่นเดียวกัน ในอดีตนั้นชนกลุ่มนี้
จะมีชื่อในแบบอื่นๆ เพราะความจำเป็นที่จะใช้ชื่อ เพื่อสื่อความสำคัญของชาติตระกูลยังมี
ไม่มากนัก เนื่องจากฐานะทางชนชั้นของกลุ่มไม่อยู่ในระดับเจ้านาย และการที่จะใช้ชื่อ
รูปแบบคล้ายคลึงกับเจ้านาย ก็เหมือนจะไม่เป็นการเหมาะสมนักในระบอบเก็ม อีกทั้งในอดีต
นั้น ยังมีสัญลักษณ์อีกหลายประการที่ทำให้คนทั่วไปได้ทราบว่า ชนกลุ่มนี้สถานภาพสูง
กว่าคนอื่นไป โดยสังเกตุจากแบบแผนการดำเนินชีวิตซึ่งกันในระดับธรรมดาไม่อาจเลียนตาม
ได้ง่าย แต่ในภายหลังจากเปลี่ยนแปลงการปกครอง เป็นต้นมานั้น การเกิดขึ้นของกลุ่มใหม่

---

* แม้ว่าการสังเกตุวิวัฒนาการของชื่อชนชั้นสูงกลุ่มนี้ จะไม่พบการเปลี่ยนแปลง
ที่ชัดแจ้งก็ตาม แต่ก็ได้ทราบว่า บทบาทของชื่อชนชั้นสูงกลุ่มนี้ก็แค่ การเป็นแบบชื่อ
ใหญ่ก็เกาเกตุอื่น ที่ไม่มีฐานันดรศักดิ์ใดเลยก็ตาม สำหรับแบบชื่อของหม่อมเจ้านั้น เพราะ
ความนิยมมากกึ่งยาค และเพราะเหตุที่ลักษณะชื่อมีความเป็นเจ้านายอยู่มาก แม้จะถูกให้กล่าว
มีความไม่เพราะ แต่ก็อยู่นอกขอบเขต ผู้ที่เกาเกตุอื่นจะนำไปใช้ ส่วนแบบชื่อของหม่อมราชวงศ์

โคลงกลบทที่แบบแผนการคำเป็นชีวิตของชนชั้นสูง วรรคบรอง ไม่ใช่สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่มอีกต่อไป และความพยายามที่จะใช้อำนาจของทรัพย์สิน สร้างสัญลักษณ์แบบใดแบบหนึ่ง ก็ไม่ใช่สิ่งที่กระทำไ้โดยง่าย หรือไม่อาจรักษาสภาพของสัญลักษณ์ไว้นาน ขณะเดียวกันสัญลักษณ์แทนตัวของบุคคลในกลุ่มก็ไม่มีค่าแสดงฐานะศักดิ์ เหมือนชนชั้นสูงฐานันดร กวดยขจากักถานที่ถาวรนี้ ในเมื่อความพยายามที่จะแสวงหาสัญลักษณ์ใดๆ เพื่อสื่อถึง วรรคชั้นชาติตระกูลยังมีอยู่ในหมูชนชั้นสูง วรรคบรองแล้ว สัญลักษณ์เรื่องชื่อ จึงเป็นสิ่งถูกละทิ้งความสำคัญมากขึ้นในระยะหลังการ เปลี่ยนแปลงการปกครอง เป็นคนมา และโอกาสที่รูปแบบชื่อของบุคคลในกลุ่มนี้จะเปลี่ยนแปลง จึงเป็นไปได้มาก ขณะทีลักษณะชื่อของกลุ่มผู้ใหม่ ใกล้เคียงเข้ามาใกล้เคียง

รูปแบบชื่อชนชั้นสูง วรรคบรอง ซึ่งเริ่มเปลี่ยนแปลงไปนี้ สักเกตโดยทั่วไปก็ใกล้เคียงรูปแบบชื่อซึ่งแปลกไปกว่าชื่อทั่วไปที่ใชกันอยู่ในขณะนั้น คือเป็นชื่อที่วิวัฒนาการแยกไปจากชื่อธรรมดาๆที่เด็กในกลุ่มชนชั้นอื่นใกล้เคียง

ในขณะที่ความนิยมของชนชั้นสูง วรรคบรองมุ่งไปสู่ชื่อในลักษณะแปลกๆนี้ วิวัฒนาการของชื่อโดยทั่วไป อยู่ในระยะที่ ชื่อจำพวกคำพยางค์เดียว เสื่อมความนิยมลง และชื่อแบบสองพยางค์ที่ประสมขึ้น เป็นชื่อบุคคลโดยเฉพาะ เริ่มมีเข้ามาใช้ควบคู่กับคำในภาษาหนึ่ง สื่อนำมา เป็นชื่อบุคคล ทั้งนี้ชื่อที่ใชกันโดยทั่วไปในยุคสืบหาสืบที่พื้นานมา จึงมีทั้งชื่อในแบบดั้งเดิม และชื่อที่พัฒนามาจากภาษาในวงการศึกษา ชื่อแบบเก่าๆที่พบก็เช่นชื่อ ชัน แก้ว เอี่ยม เทียบ แสง นอย หรือชื่อที่ประสมควบคำว่า "บุญ" ซึ่งยังปรากฏใช้อยู่ เช่น บุญนพ บุญสวย บุญชู บุญเสริม เด็กเชื้อสายจีนมีชื่อ บุญเพียง บุญเซียง บุญเซียง บุญชิน

และหม่อมหลวง มีพยางค์ไม่มากนัก และในบางครั้งไม่ไกลจากรูานะบุคคลในกลุ่มนี้ ไม่อยู่ในวรรคเจ้านาย ลักษณะชื่อของหม่อมราชวงศ์และหม่อมหลวง จึง เป็นแบบชื่อที่พัฒนาการของชื่อผู้ก่อกลุ่มอื่นๆสามารถเข้าไปใกล้เคียงได้มากที่สุด

ชื่อหน้ามาเป็นตัวอย่าง เป็นรายชื่อเด็กเชื้อสายจีนในโรงเรียนหม้อชื่อเสียง ชื่อเด็กนักเรียนโรงเรียนจีน โรงเรียนอิสลามแห่งประเทศไทย สำหรับสาเหตุที่เลือกชื่อเด็กในกลุ่มนี้ เป็นชื่อทั่วไป จะไกลถาวรในตอนหลัง ลักษณะชื่อที่ใช้ในยุคเดียวกันนี้เพิ่มเติมจาก

ชื่อสองพยางค์ที่ใช้มากที่สุด เช่น สมนึก สมเกียรติ สมใจ สมหวัง สมพงศ์ นักวิชาการแยกเป็น
หมวดหมู่ความหมายแล้ว ในความหมายเกี่ยวกับความสนุกสนาน ความประหลาด และความ
สามัคคี ก็มีชื่อเช่น ภักดิ์ เกษม สมาน ปราโมทย์ สมิศร สนิท วินัย เสงี่ยม อารี สำรวย
สำอาง ความหมายเกี่ยวกับความเก่งกล้า การสงคราม ความรุ่งเรือง มีชื่อ อองอาจ
ปรีชา สามารถ ไทโรจน์ ไชยเดช บำรุง ความหมายการดำรงอยู่ก็เช่นชื่อ อนันต์ ดาวร
เป็นต้น

สำหรับความหมายเกี่ยวกับความงาม ที่เป็นชื่อหญิงในช่วงสามสิบ ปีสิบปีก่อนก็มีชื่อ
เจลา จดวย ประไพ ลำยอง จิวรรณ โสภา สุพิศ สุนทรী สกลี สมศรี ผ่องศรี ชุศรี
เป็นต้น ความหมายเกี่ยวกับหญิงมีชื่อ อนงค์ ยุพิน กัญญา นางลักษณะ บุศย์ ฯลฯ ความ
ประหลาด หรือกริยา มีชื่อ ปราณี อารี ประนอม ปราณีต การฤๅ สอนง พยุง เกี่ยวกับดอกไม้
ก็เช่น จงกล มาลี มาลีณี ประทุม ร้อยนอกเนื่องจากยกตัวอย่างนี้ ก็อยู่ในระดับเดียวกัน
คือมีใช้แพร่หลายมาในหมู่นายสิบห้าสิบปีมาแล้ว ไม่แตกต่างจากที่กล่าวมามากนัก *

ชื่อต่างๆไป ตามตัวอย่างในวรรคที่แล้ว มีใช้อยู่บางในหมู่นายชั้นสูงระดับรอง คือ
มีใช้ในหมู่เชื้อสายสกุลขุนนาง หรือเชื้อสายชั้นสูงที่ไม่ได้ฐานันดรศักดิ์ แต่ปรากฏน้อยลง
เป็นลำดับ ในระยะหลังปี 2460 เป็นต้นมา แต่จริงเป็นเพราะว่าในแต่ละปีชั้นสูงกลุ่ม
นี้ จะมีอัตราการนำชื่อแปลกๆมาใช้มากขึ้นเสมอ และโดยที่เป็นกลุ่มซึ่งมีจำนวนมากที่สุด
ในหมู่นายชั้นสูงโดยชาติตระกูลหรือกลุ่มยี่เกา ลักษณะชื่อแปลกซึ่งพบในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง
จึงเป็นที่สังเกตว่า โฉมจากชนกลุ่มนี้ เป็นส่วนใหญ่ ในระหว่างปี 2476-2480 นั้น
ในทะเบียนรายชื่อเด็กหญิง มีชื่อที่เด่นกว่าชื่ออื่นๆเช่นชื่อ ศรีปรีดีดา พันธอากาศ เจษฎจันทร์
ปี 2481-2485 มีชื่อ นิกยศรี บุศรพันธ์ รัมภาศรี หรือในระหว่างปี 2486-2489 มีชื่อ

* ชื่อจำพวกที่ประสมคำขึ้นใช้เช่นชื่อบุคคลโดยเฉพะาก็เช่น สมพงษ์ จิวรรณ
ผ่องศรี ส่วนชื่อที่นำมาจากภาษาหนังสือ เช่นชื่อ ปราโมทย์ อนันต์ การฤๅ สุนทร เป็นต้น

** ตัวอย่างเช่นในทะเบียนรายชื่อเด็กโรงเรียนมาแตร์เดอี ระหว่างปี 2471-
2475 ชื่อ ใส ไสว เสน่ห์ น้อย สว่างดี ยังมีใช้ในกลุ่มนายชั้นสูงระดับรอง เช่นสกุล
ไกรฤกษ์ ชูโต บุณยานุช กระจ่างกัน ในระยะที่เด็กเชื้อสายชาวจีนเริ่มเข้ามาเรียนปะปน
ในปี 2480 เด็กเหล่านี้ก็มีชื่อธรรมดาๆ เช่นชื่อ ทองใบ ประมุข อรุณ นอกนั้นเป็นชื่อจีน

มีข้อมลว่า รัชชิต กัลการ สวีทรเทพ วันเรือง มีนาวีร์ เป็นต้น

สำหรับรายชื่อรายการนำชื่อแปลกๆมาใช้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกัน ในปี 2470-2480 มีชื่อ นิกวีน ปวีตร ทัคุเคนกวาซ็อน ปี 2480-2490 โดยประมาณ มีชื่อ เกียรติอำรุง ประจักษ์วิชัย และชื่อ ประดิษฐ์ เป็นคน *

ชื่อในลักษณะที่แปลก กวบเหตู่ที่ใช้คำธรรมดา หรือศัพท์ยาก เช่นทักถาวนี้ เพิ่มขึ้นโดยลำดับ โดยเฉพาะหลังปี 2480 เป็นต้นมา ในกลุ่มชนชั้นสูงชาติตระกูล แหยมไม่เหลือชื่อแบบดั้งเดิมอยู่เลย จะมีเพียงชื่อระดับกลางๆที่เป็นชื่อพื้นๆ ซึ่งใช้ซ้ำกับ ชนชั้นอื่นบ้างก็จำนวนน้อย นอกนั้นเป็นชื่อค่อนข้างแปลก หรือต่างไปจากชื่อทั่วไปมากที่สุดที่ เกี่ยว การเปลี่ยนแปลงจากชื่อแบบเก่า มุ่งไปสู่ชื่อในรูปแปลกๆที่วิวัฒนาการขึ้นมา ในระยะ กิ่งถาว เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วง เวลาเกี่ยวกับการรับครุฑและราชวชิราภรณ์ ไทหันมาใช้ชื่อไทย กันมากขึ้น อีกหนึ่งเป็นระยะเกี่ยวกับพระนวมินิ เปลี่ยนจากการใช้พระสกุฑ มาเป็นนามสกุฑ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งทั้งสองกรณี เป็นสหสัมพันธ์ของเหตุการณ์ที่สืบเนื่อง ในภายหลังระยะ สงครามโลกครั้งที่สอง เรื่อยมา

ในช่วงที่จอมพล ป. พิบูลสงคราม ได้เข้ามาบริหารประเทศ สืบต่อจากพระยา พหลพลพยุหเสนาขึ้น การดำเนินนโยบายชาตินิยมของรัฐบาล ได้มีผลกระทบต่อชาวจีน เป็นส่วนใหญ่ มาตราการที่สำคัญก็คือ การลดบทบาททางเศรษฐกิจของชาวจีน การออก พระราชบัญญัติสงวนอาชีพ และการประกาศเขตจังหวัดยุทธศาสตร์ เป็นเขตหวงห้าม ซึ่ง ชาวจีนจะตั้งถิ่นฐานอยู่ไม่ได้ นอกจากมาตราการกานเศรษฐกิจแล้ว ยังมีการควบคุมกวตลับ

* รายชื่อที่นำมาเป็นตัวอย่าง เป็นชื่อบุคคลในตระกูลขุนนางในระบอบเก่า หรือ ตระกูลวังไกลชิดกับเจ้านาย เชื้อพระวงศ์ มีรายชื่ออยู่ในทะเบียนนักเรียนจากโรงเรียน ที่มีชื่อเสียง คือโรงเรียนวชิราวุธ โรงเรียนมาแตร์เดอี โรงเรียนอัสสัมชัญ เป็นต้น ได้ตรวจสอบความเกี่ยวข้องของของนามสกุฑ กับสภาพความเป็นบุคคลในชุมชนชั้นสูง จาก ทะเบียนนามสกุฑพระราชทาน และข้อมูลร่ำรวยของบุคคล เป็นพื้นฐานในการอ้างอิง ระดับฐานะทางชนชั้น (ระดับชั้นความเป็นชนชั้นสูง)

โรงเรียนจีนมากขึ้นกว่าเดิม⁴⁵ การดำเนินงานดังกล่าว มีผลอย่างสำคัญต่อการผสมกลมกลืนกันระหว่างชาวไทยและชาวจีน ซึ่งสืบเนื่องไปถึงการเปลี่ยนแปลงชื่อ-แซ่ ของชาวจีนควย เพราะนโยบายนี้ก็มักจะมีผลเฉพาะชาวต่างดาวเท่านั้น ควยเหล่านี้ ทางหลักเสียงของชาวจีน ก็คือ การโอนสัญชาติเป็นไทย⁴⁶ จะเกี่ยวกับชาวจีนก็เกิดความพยายามที่จะให้บุตรหลานของตน กลมกลืนเป็นไทยยิ่งกว่าเดิม และวิธีการที่ทำได้วิธีหนึ่ง ก็คือการตั้งชื่อบุตรหลานให้เป็นชื่อไทย* รวมทั้งเปลี่ยนจากการใช้แซ่ มาเป็นนามสกุลควย บุตรหลานชาวจีนเหล่านี้ ในระยะหลังก็หันมาเข้าโรงเรียนไทยมากขึ้น ทั้งระดับประถม มัธยม และอุดมศึกษา ซึ่งก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากนโยบายควบคุมโรงเรียนจีนของรัฐบาลในยุคนี้เช่นกัน**

ในจำนวนบุตรหลานชาวจีนที่ศึกษาในโรงเรียนไทยนั้น มีเด็กจำนวนหนึ่ง ซึ่งฐานะทางครอบครัวมั่งคั่ง ผู้ปกครองก็สนับสนุนให้เข้าศึกษาในโรงเรียนชั้นดี โดยเฉพาะ

⁴⁵ จักรกัญญา บรมพิณ, "ปัญหาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย" (พระนคร: รุ่งเรืองธรรมการพิมพ์, 2515), หน้า 77-78

⁴⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 75

* การแปลงสัญชาติของชาวจีนในระยะนี้ เป็นที่สังเกตว่า เป็นการกระทำที่ควบคู่ไปกับการเปลี่ยนชื่อ คือเมื่อมีการเปลี่ยนมาใช้สัญชาติไทย ก็มักจะเปลี่ยนชื่อเป็นไทยควย คู่มหาไทโย, กระทรวง. "ฉบับที่ 325/2485 เรื่องกนต่างดาวขอเปลี่ยนชื่อตัวชื่อสกุล, 30 มิถุนายน 2485. "ฉบับที่ 155/2493" 7 ตุลาคม 2493 และ "ฉบับที่ 454/2495" 21 กันยายน 2495

** นโยบายควบคุมโรงเรียนจีน เช่น การควบคุมครูจีน ควบคุมหลักสูตร และการให้เงินอุดหนุนแก่โรงเรียนจีน อังใน พิชัย รัตนผล, "วิวัฒนาการการควบคุมโรงเรียนจีน", (วิทยานันทนฤคคณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์, 2512), หน้า 149-150. การควบคุมดังกล่าว รวมทั้งการจำกัดเวลาสอนภาษาจีนในโรงเรียน ซึ่งทำให้การสอนภาษาจีนไม่ได้ผลเท่าที่ควร ชาวจีนจึงสนับสนุนให้บุตรหลานของตนเข้าเรียนในโรงเรียนไทยมากขึ้น

โรงเรียนระคัมป์เกี่ยวกับที่เชื้อสายของชนชั้นสูงทั้ง เกิมไคคักซาอายุ⁴⁷ ดังนั้นโอกาสที่เด็กเชื้อสายจีนกลุ่มนี้จะโดดเด่นกว่าลูกเจาขุนมูลนายก็เป็นไปไ้มากกว่าในสมัยก่อน และถึงที่โลกลาวมาแล้วว่า ในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ชนชั้นนายทุนโคเจริญเติบโตในระบบเศรษฐกิจไทยเป็นอย่างมาก ไคสงบทรหลานของคนเขาอยู่ในโรงเรียนระคัมป์ก็กล่าวเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยที่ในระยะหลัง เด็กในกลุ่มนี้จะมีการใช้ชื่อไทย กับแซ่สกุล ในช่วงเวลาหนึ่ง ในเรื่องสัญลักษณ์แทนตัวเด็กทั้งกลุ่มจึงยังพอมืออยู่ กล่าวคือ ในขณะที่เชื้อสายของชนชั้นสูงทั้ง เกิมโซ ชื่อ-นามสกุล เชื้อสายชนชั้นใหม่โซ ชื่อ-แซ่ แต่ในระยะต่อมาเมื่อบุตรหลานชาวจีนโคเปลี่ยนจากชื่อ-แซ่ มาเป็น ชื่อ-นามสกุล ความแตกต่างในสัญลักษณ์ดังกล่าวจึงหมดไป เมื่อพิจารณาความเป็นไปดังนี้ เราอาจสันนิษฐานต่อไปได้ว่าหากสัญลักษณ์ที่เคยเป็นสื่อความแตกต่างระหว่างคนสองกลุ่มกำลังจะหมดไป ในขณะที่ชนชั้นหนึ่งยัง เห็นว่าความแตกต่างแท้จริงยังมีอยู่ สิ่งที่น่าจะเกิดขึ้นตามมาก็คือ ในกลุ่มหนึ่งจะมีการแสวงหาสัญลักษณ์ใหม่ ที่จะสามารถสื่อความแตกต่างได้เช่นเกิม ถ้าความขอดีถูกต้อง ชื่อในรูปแบบใหม่ที่ให้น่าสนใจมากในระยะดังกล่าว ก็เป็นผลของความพยายามของชนชั้นสูงโดยชาติตระกูลที่จะแยกชื่อบุคคลในกลุ่มตน ให้แตกต่างไปจากชื่อที่ใช้ในกลุ่มอื่น โดยเฉพาะเด็กเชื้อสายชาวจีน ซึ่งอยู่ในสมาคมชั้นสูง เช่นเดียวกัน

กระบวนการแยกชื่อบุคคลในกลุ่มคนให้ต่างไปจากชื่อในกลุ่มอื่นนั้น ก็ได้แก่การนำชื่อแปลก ๆ มาใช้ มีการประเมินชื่อที่แพร่หลายอยู่ในขณะนั้น และหลีกเลี่ยงชื่ออันเป็นที่นิยมนี้เสีย สำหรับสาเหตุที่ชื่อแปลกของชนชั้นสูงทั้ง เกิมสามารถทำให้เกิดความแตกต่างจากชื่อของกลุ่มเสรีใหม่โค ก็เนื่องด้วยเด็กเชื้อสายจีนที่หันมาใช้ชื่อไทยในแต่ละปี ก็จะมี

---

⁴⁷ เด็กจีนนิยมศึกษาต่อในโรงเรียนราษฎรที่มีชื่อเสียงจำนวนมากขึ้น โดยเฉพาะโรงเรียนของพวกมิชชันนารี อ้างจาก ชุจฉักภัย มุขมนตรี, "ปัญหาชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย, 80 นามสกุลที่เปลี่ยนมาจากแซ่เฉพาะบางสกุลเท่านั้น ที่สามารถทราบได้ว่าเป็นนามสกุลของบุคคลที่มีเชื้อสายจีน แต่บางนามสกุลไม่ชัดเจนพอที่จะสันนิษฐานได้ เนื่องจากชาวจีนบางจำนวนนิยมใช้นามสกุลที่ลักษณะคล้ายกับที่โครับพระราชทานมา การเปลี่ยนจากแซ่มาใช้นามสกุลของลูกหลานชาวจีนในโรงเรียนระคัมป์สูง จึงมีผลให้สัญลักษณ์ดังกล่าว มีความคล้ายคลึงกันมากขึ้น

ใช้ชื่อลักษณะธรรมดา ๆ เท่านั้น * ไม่ว่าเด็กเชื้อสายจีนในโรงเรียนระดับสูงหรือโรงเรียนจีนก็ตาม ** อย่างเช่นในปี 2490 ในโรงเรียนระดับสูง มีเด็กเชื้อสายชาวจีนที่ใช้ชื่อไทย เช่นชื่อ วิเชียร ไผ่ศรี อำนวย ประสาน ไพโรจน์ สมนึก ธงชัย ไหมบุญ ปรีชา มนตรี สมศักดิ์ จำนง สงวน อุดม สุบรรณ ศักดา ชาตชัย ประยงค์ ประจักษ์ สมจิตต์ บุญส่ง วีระ ทวีวัฒน์ จรูญ กมล ประเสริฐ ประสิทธิ์ ประสงค์ สมาน สุเทพ สุนทร วัฒนา สมเกียรติ อภัย สุวิทย์ ในปี 2490-2493 เด็กหญิงเชื้อสายจีนในโรงเรียนระดับเดียวกันก็ใช้ชื่อไทยพื้น ๆ เช่นชื่อ มณี ปราณี อารมณ์ พรรณี มาลินี นิตยา สมใจนึก กานดา วิภา วิลาวัลย์ เพ็ญศรี สุจิตรา นันทา เป็นต้น ในปี 2496 จากทะเบียนนักเรียนโรงเรียนจีนกลุ่มตัวอย่าง มีเด็กเชื้อสายจีนที่ใช้ชื่อไทย 25 ชื่อ คือ สมพงษ์(2) อ่าง ทัด เด็ก(2) นุ่น สมถึก เขา อัมพันธ์ ราก อภิศักดิ์ ปุຍ หมาย(2) ปรีชา บุญพั่ง อ่อน ประพิศ บุญชัย สุวศักดิ์ ประเสริฐ ลัดดา แคง นันท ในปี 2501 จากรายชื่อนักเรียน 130 คน เด็กเชื้อสายจีนที่ใช้ชื่อไทย 30 ชื่อ คือ ผดุง เห่งคี สมหมาย สมบูรณ์ อนงค์ นิพันธ์ สมพงษ์ บรรเจิด สมชาย(2) สุมล บุญมี สิงห์ สมชัย บุญคิ่ง ชวนชื่น วิจิตร สุรศักดิ์ เต็มพันธ์ มนต์ เด็ก อุไรวรรณ สงา การณี วณิกา สุนทร พรชัย สัมพันธ์ บุญยิ่ง วีรศักดิ์ สำหรับในปีต่อ ๆ มา เช่นปี 2511 ชื่อเด็กในโรงเรียนจีนเริ่มเปลี่ยนเป็นชื่อไทยถึงร้อยละแปดสิบแล้ว *** แต่ชื่อในแบบพื้น ๆ เช่นที่ใช้ในระยะสามสิบ สิบปีก่อน เช่นชื่อ วันดี มงคล สมศักดิ์ สุรศักดิ์ มาลี สมจิตร สมใจ สมชัย เอกชัย พรรณี ก็ยังมีใช้อยู่

ในระยะสามสิบถึงสี่สิบปีที่ผ่านมา เด็กเชื้อสายจีนไถ่หันมาใช้ชื่อไทยมากขึ้น ชื่อที่ใช้ส่วนใหญ่ในระยะแรกก็เป็นชื่อแบบพื้น ๆ ที่ใช้แพร่หลายในค่อนั้น หรือเป็นชื่อที่เกาก่อนหน้าเล็กน้อย อัตราการนำชื่อแปลก ๆ มาใช้ในหมู่ชาวจีน จะมีน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับชื่อของเด็กที่มาจากครอบครัวชนชั้นสูงในโรงเรียนระดับเดียวกัน ซึ่งมักนำชื่อใหม่ ๆ มาใช้เสมอ ๆ จนชื่อธรรมดา ๆ ในหมูชนกลุ่มนี้หาไม่ใคร่ได้ ต่างจากในหมู่เชื้อสายชาวจีน แม้ใน

* เหตุผลจะไดกล่าวต่อไป

** จะต่างกันก็แต่เล็กน้อยคือ ชื่อนักเรียนเชื้อสายจีนโรงเรียนระดับสูงมีชื่อใหม่บาง

*** จากทะเบียนรายชื่อนักเรียน โรงเรียนราษฎรสาธิตภาษาจีน ยกหมื่น

ช่วงสิบปีจนถึงปัจจุบัน ชื่ออื่น ๆ เช่น ประเสริฐ ไพบูลย์ แสง สมปอง สมศักดิ์ เกษม ไมตรี ทองดี วัฒนา มานะ สมเกียรติ เหล่านี้ยังสามารถพบได้

การที่บุตรหลานของชาวจีนโดยทั่วไป ซึ่งรวมทั้งเด็กจากครอบครัวของชนชั้น
 ผู้ค้ำชู โดดเดี่ยวมาชื่อไทย และชื่อในแบบอื่น ๆ ดังที่ยกตัวอย่างนั้น ไม่เป็นสิ่งผิดปกติ
 แດอย่างใด เนื่องจากการเปลี่ยนมาใช้ชื่อไทยในระยะแรก จุดประสงค์ของชาวจีน คือ
 การให้บุตรหลานของตนสามารถผสมกลมกลืนกลายเป็นคนไทยมากขึ้น เนื่องด้วยในทาง
 เชื้อชาติ สัญชาติ มีชาวจีนใดแต่งงานกับคนไทย ทำให้ลักษณะแตกต่างทางชาติพันธุ์ลดลง
 ชาวจีนบางกลุ่มประสงค์ให้บุตรหลานของตนมีความเป็นไทย จึงลดสัญลักษณ์ของความเป็นคน
 ต่างชาติลงไปด้วย การใช้ชื่อไทยเพียงเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว ทำให้การเลือกชื่อของ
 ชาวจีน มีโครงสร้างชื่อที่แปลกประหลาด หรือหยาบผิดไปจากชื่อทั่ว ๆ ไป แດอย่างใด
 เพราะเมื่อใช้คำอะไรคำหนึ่งในภาษาไทย ก็เพียงพอสำหรับจุดประสงค์เช่นนั้นแล้ว
 ประสบการณ์เกี่ยวกับชื่อซึ่งชาวจีนไคยีน ไคยั้ง จึงเป็นตัวกำหนดลักษณะชื่อที่จะสามารถ
 ใช้ในกลุ่มคน ซึ่งอาจเป็นชื่อที่นิยมอยู่ในยุคเดียวกัน หรือที่แพร่หลายก่อนหน้านั้น กล่าวอีก
 นัยหนึ่งก็คือ ชาวจีนไม่ไคยให้ความสำคัญ หรือพิถีพิถันกับชื่อไทยเท่าไคยนัก * ชื่อเด็กนักเรียน
 ในโรงเรียนจีนบางชื่อเห็นไคยชัดเจนว่า ผู้ปกครองไคยให้ความสำคัญกับความหมายของชื่อน้อยมาก
 เช่นคำว่า หม่า ใช้เป็นชื่อเด็กในโรงเรียนจีนหลายคน ในปี 2496-2500 ชื่อจริงที่
 คล้ายกับชื่อเล่น เช่นชื่อ แคง นน เป็ ปุย อ่าง ชิดหาง ก็พบว่าไคยมีชื่อ หรือชื่อ
 แบบเกาที่ประกอบด้วยคำว่า ทอง บุญ ซึ่งอาจจะกล่าวโดยสรุปแล้ว เหตุผลสำคัญที่ผู้บุตร
 หลาน ของชาวจีนในระยะแรกหลังจากหันมาใช้ชื่อไทย จะมีชื่อธรรมดา ๆ และ ในแต่ละปี
 การนำชื่อแปลกมาใช้มีน้อย ก็ด้วยเหตุเพราะชาวจีนส่วนใหญ่ในยุคนั้น ยังไม่ไคยให้ความสำคัญ
 กับชื่อในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์แสดงความแตกต่างทางชนชั้นไคย ** แດจะใช้ชื่อเพื่อความกลมกลืน

* อาจเป็นเพราะในหมู่วาวจีนด้วยกันมีชื่อจีนซึ่งใช้เรียกกันอยู่แล้ว ทั้งในการ
 สماعมนอกบ้าน หรือภายในครอบครัว

** ความคิดเช่นนี้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อกลุ่มชาวจีนรวมเข้ากลุ่มชนชั้นสูงก็งั้ เคิมมากขึ้น
 เริ่มไคยให้ความสำคัญกับชื่อไทย โดยพยายามใช้ชื่อที่แตกต่างจากชนชั้นต่ำ หรือชนชั้นทั่วไป
 เช่นเกี่ยวกับกลุ่มชนชั้นสูงก็งั้ เคิม ในปัจจุบันตามโรงเรียนระดับสูงที่เด็กมาจากครอบครัวฐานะดี
 เท่านั้น ที่มีโอกาสเขาเรียน พบว่าเด็กเชื้อสายชาวจีนนิยมใช้ชื่อแปลก ๆ มากกว่าเคิม

เช่นกัน กรณีนี้จึงดูเหมือนว่า ดัชนีชื่อแปลก ๆ ใกล้เคียงความเข้มข้นในกับสัญลักษณ์ โดยทำหน้าที่สื่อความสำคัญของชาติตระกูลควบคู่ไปกับนามสกุลด้วย

สำหรับบุคคลซึ่งสืบเชื้อสายจากตระกูลขุนนางในระบอบเก่านั้น อาจจำแนกกลุ่มชื่อตามบรรดาศักดิ์ของตนสกุล * และนำา เป็นตัวอย่างดังนี้

- กลุ่มชื่อบุคคลซึ่งนามสกุลเกี่ยวข้องกับขุนนางในชั้น เจ้าพระยา หรือพระยามีกการนำชื่อแปลก ๆ มาใช้ เช่นชื่อ ขรินกาน (บุรณศิริ) กรรทิกา (รามโกมุท) นิตยศิริ (แสงชูโต) ทิคุวีย์ (สุวรรณทศ) อนุดยา (อภิวงศ์) ทศนาวลัย (รัตนกุล) มนัชวาลัย (พินทุโยจิน) ชาติปรีดา (ฉัตรภูติ)** ฯลฯ

- กลุ่มชื่อบุคคลซึ่งนามสกุลเกี่ยวข้องกับขุนนางในชั้น พระ มีกการนำชื่อแปลก ๆ มาใช้ อย่างเช่นชื่อ ประสาธนี (บุตยเกตุ) สวันณา (เหมาะสม) กัจจโกโธม (จุดสมัย) ฯลฯ

- กลุ่มชื่อบุคคลซึ่งนามสกุลเกี่ยวข้องกับขุนนางในชั้น หลวง หรือ ขุน มีตัวอย่างชื่อเช่น คุมระชา (ผดวาศุ) บุรุษรา (พิธานนท์) กาจโกม (ผดวีวิน) ทองวรั (เวธางกูร) รวงคนก (อิทธินิษฐ์) บุรณิ (จินทรศิริ) ศรีโกสินทร์ (สาคริกานนท์) จารุมย์ (มหาวิทยาลัย) เป็นต้น

* ความเกี่ยวข้องกับระหว่างบุคคลในกลุ่มชื่อที่ยกตัวอย่าง กับสถานภาพความเป็นคนชั้นสูง ใกล้เคียงกับนามสกุลไปตรวจสอบจากทะเบียนนามสกุลพระราชทาน โดยยึดทะเบียนดังกล่าวเป็นหลักในการสืบค้น บรรดาศักดิ์ที่นำมาแยกกลุ่ม พิจารณายบรรดาศักดิ์สูงสุดของบุคคลที่ปรากฏในทะเบียน ทั้งนี้บรรดาศักดิ์ของบุคคลที่เป็นจริงอาจเลื่อนย้ายไปภายหลังจากบันทึกบรรดาศักดิ์ในทะเบียนแล้ว ขณะเกี่ยวกับบุคคลซึ่งมีชื่อตามตัวอย่าง อาจเกี่ยวข้องกับชนชั้นสูงหรือมีสภาพเป็นชนชั้นสูง เขมรกว่าบรรดาศักดิ์ของบุคคลที่ปรากฏ คือ อาจเกี่ยวข้องกับชนชั้นสูงด้วยความสัมพันธ์อื่น นอกเหนือไปจากความสัมพันธ์ในฐานะบริวารในระบบราชการ อย่างเช่นเป็นเชื้อสาย ราชินิกุล ศักดิ์สกุล บุนนาค ชูโต เป็นต้น อนึ่ง รายชื่อบุคคลในลุ่มนี้ เกี่ยวข้องกับตระกูลขุนนางผู้เพิ่มเติมใกล้ภาคผนวก

** ในวงเล็บคือ สกุล

รูปแบบชื่อแปลกที่นำมาเป็นตัวอย่างนี้ เป็นตัวแทนของลักษณะชื่อชนชั้นสูง ระกำบรอง
ที่วิวัฒนาการแยกไปจากชื่อของกลุ่มญาติใหม่ โดยไต่ใหม่ไปหาลักษณะชื่อของชนชั้นสูง ระกำบ
เจานายมากธำ

อย่างไรก็ตาม แนวโน้มของชื่อที่เปลี่ยนไปเพื่อตอบสนองจิตสำนึกความเป็นชนชั้นสูง
ของชนชั้นสูงระกำบรอง กัง เหตุยดขางคนนั้น มีชื่อที่น่าสนใจ เกิดอยู่ประการหนึ่งว่า แนวโน้ม
หรือกระบวนการทางจิตสำนึกดังกล่าว ไม่ค่อยเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูงโดยสภาพฐานะตามความ
เป็นจริง เท่านั้น แต่เป็นผลมาจากสภาพความเป็นชนชั้นสูงตามความรู้สึกของกลุ่มบุคคล
มากกว่า เพราะจะโทษว่าชื่อในแบบเดียวกับชนชั้นสูงมีปรากฏอยู่ในหมู่ชนนางหลายระกำบ และ
แม้ว่าฐานะสกุลอาจเป็นเพียงขุนนางระกำบไม่สูงนัก แต่ความผูกพันที่มีต่อกลุ่มชนชั้นสูงถึง เกิม
ก็มีผลให้จิตสำนึกของบุคคลในกลุ่มสกุล กลายเป็นจิตสำนึกของชนชั้นสูง โดยไต่พัฒนาของตน
ให้ใหม่เขาไปหาชื่อของชนชั้นสูงถึง เกิมไค ซึ่งกรณีนี้อาจกระทำโดยการเลือกชื่อที่ใหม่ เขาหา
ชื่อชนชั้นสูงเอง หรือขอใ้บุคคลในกลุ่มชนชั้นสูงที่เป็นเจานายองค์ใดองค์หนึ่งถึงให้

เมื่อพิจารณาว่า ลักษณะชื่อสามารถแปรตามการเปลี่ยนแปลงสภาพตาม
ความรู้สึก ความที่กล่าวในวรรคต้นประกอบกับความเข้าใจว่า จิตสำนึกความเป็นชนชั้นสูง
ในสังคมไทยนั้น สามารถเกิดขึ้นได้ เมื่อบุคคลหนึ่ง ๆ เขาสู่ระบบราชการแล้ว เราก็อาจ
เข้าใจปัญหาต่อไปได้ว่า เหตุใดกลุ่มชื่อบุคคลซึ่งสืบเชื้อสายชาวจีนจากตระกูลขุนนางนั้น *
จึงมีแบบชื่อที่ใหม่ เขาไปหาลักษณะชื่อชนชั้นสูงถึง เกิมไคมากกว่าชื่อของกลุ่มญาติใหม่ ที่เติบโต
ขึ้นภายหลังการ เปลี่ยนแปลงการปกครอง

อย่างเช่นชื่อ เครือบรรณคดี ฉันทัก** ในระบะปี 2480-2490 และชื่อ
กรมศักดิ์ มงคลวิจิตร วาขจันทร ในระบะปี 2490-2500 ซึ่งเป็นชื่อบุคคลในตระกูลขุนนาง

---

* ชาวจีนมักเขาสู่ระบบราชการในตำแหน่งเกี่ยวกับ การคลัง และการภาษีอากร
เช่น พระยาโชฎีกกราชเศรษฐี พระยารัษฎากรโกศล เป็นต้น

** นามสกุลเกี่ยวข้องกับขุนนางเชื้อจีน คือ พระยารัษฎากรโกศล และ
ขุนวิจิตรบรรณกิจ ตามลำดับ

*** นามสกุลเกี่ยวข้องกับขุนนางเชื้อจีน คือ ขุนวิจิตรบรรณกิจ ขุนนครวิจิตรอักษรพิชัย
และพระยาภิรมย์ภักดี ตามลำดับ

เชื้อสายจีนนั้น จะเห็นได้ว่า เป็นชื่อที่วิวัฒนาการไปในลักษณะเกี่ยวกับชนชั้นสูง วรรณะหรือชนชั้นในสกุลขุนนางสกุลอื่น ๆ เพราะจิตสำนึกสถานะภาพของบุคคลในกลุ่มนี้ เป็นเช่นเดียวกับชนชั้นสูงกึ่งเคิม คอยเหตุที่ใดเขาสุระบวรราชการ หรือมีความสัมพันธ์กับเจ้านายในระบอบเดิม และสิ่งที่สะท้อนให้เห็นเป็นเงา ๆ ก็คือ กระบวนการแปรจิตสำนึกนี้ อาจเกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการที่ลักษณะชื่อจีนของตนสกุลใดถูกทดแทนด้วยชื่อตำแหน่ง หรือราชทินนาม อันแสดงถึงอำนาจ เกียรติยศ ในระบอบเก่า ดังนั้นสำหรับในเชื้อสายของขุนนางจีนรุ่นหลัง จึงสามารถมีชื่อที่ใหม่เขาไปไกล เคียงกับชนชั้นสูงโดยชาติตระกูลสกุลอื่น ๆ ไกล กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ โอกาสที่สามัญชน หรือกลุ่มชาวจีนจะมีชื่อวางไปทางชื่อธรรมดากว ๆ ไปไฉน มีสาเหตุหนึ่งจากการเขาเป็นส่วนหนึ่งในระบบราชการ

แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลง รูปแบบชื่อชนชั้นสูง วรรณะหรือชนชั้นในสามลักษณะ

การเปลี่ยนแปลง รูปแบบชื่อของชนชั้นสูง วรรณะหรือชนชั้น ในส่วนที่ได้มีการนำเอาชื่อแปลก ๆ มาใช้อย่างมาก ในช่วงสามสิบถึงสี่สิบปีที่ผ่านมา ซึ่งเป็นที่คาดหมายว่า กรณีดังกล่าว เป็นผลจากความพยายามของชนชั้นสูงกลุ่มหนึ่ง ที่ต้องการแยกชื่อบุคคลในกลุ่มตนให้ต่างไปจากชื่อของเชื้อสายยุคใหม่ นั้น หากพิจารณาการเปลี่ยนแปลง รูปแบบชื่อในแง่ของภาษา โดยเปรียบเทียบชื่อที่มีลักษณะแปลกเหล่านี้ กับชื่อในแบบอื่น ๆ เช่นที่เรารู้จักใหม่ไปเสียแล้ว ก็จะพบว่า ปฏิริยาของชนชั้นสูงซึ่งมีต่อชื่อของชนชั้นยุคใหม่ ไกลทำให้ชื่อของชนชั้นสูงในระบอบนี้เปลี่ยนไปในสามลักษณะ คือ มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนจากการใช้ชื่อที่เป็นคำสั้น ๆ หันมานิยมชื่อซึ่งมีสภาพเป็นคำพยางค์ยาว มีความพยายามที่จะใช้ชื่อที่หรูหราแทนชื่อที่เรียบง่ายมากขึ้น และมีทัศนคติของการงดวิธีประสมคำสั้น ๆ ให้กลายเป็นชื่อที่แปลกมากกว่าเดิม แนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทำให้สามารถจำแนกชื่อในรูปแบบที่แปลกไปกว่าชื่อทั่ว ๆ ไป ได้สามลักษณะเช่นกัน คือ

ลักษณะแรก เป็นกลุ่มชื่อที่แปลก เนื่องจาก ใช้คำอันมีสภาพเป็นศัพท์ ซึ่งไม่อาจเข้าใจความหมายของชื่อได้โดยทันทีที่เห็นหรือได้ยิน เป็นชื่อที่สัพพัญญูควยกลวิธีการที่ซับซ้อน ควยการสนธิ สมาสคำที่ไม่คุ้นเคย หรือสมาสคำที่สภาพเป็นศัพท์อยู่แล้ว นอกจากนี้ก็เป็นชื่อในแบบที่พิลึกพิลั่นตัวอักษร ทำให้มีรูปแปลก หรือเสียงแปลกไม่คุ้นหู เป็นชื่อที่กลืนในระบอบชาวนาชากรที่จะทราบที่มาของชื่อเหล่านั้นได้ เพราะชื่อบางชื่อ มีรูปและเสียงคล้ายกับจะไม่สามารถพบได้ในภาษาไทย

ลักษณะที่สอง เป็นกลุ่มชื่อที่แปลกไปจากชื่อทั่ว ๆ ไป ควบเหตุเพราะกลวิธีการประสมคำทำให้อ่านเกิน แม้คำที่นำมาประกอบจะเป็นคำพื้น ๆ ก็ตาม

ลักษณะที่สาม เป็นจำพวกชื่อแปลก เนื่องด้วยมีความหรูหรา โดยมากมักมีหลายพยางค์ บางครั้งมีเสียงสัมผัสของพยางค์ภายในชื่อ แม้ชื่อเหล่านี้ส่วนใหญ่จะเกิน เนื่องจากจำนวนพยางค์มาก แต่ก็มีความหมายของชื่อ ทำให้เห็นว่า ชื่อนั้น ๆ เลิศลอยไปกว่าชื่ออื่น ๆ หรือเป็นชื่อที่มีความหมายในเชิงเปรียบเปรยโดยใช้คำเชื่อมโยง

ลักษณะชื่อทั้งสามรูปแบบ ที่ชนชั้นสูงในระบอบรongs นำมาใช้ในแต่ละช่วงเวลาพิจารณาได้จากตารางดังนี้

๕.๑ ตารางแสดงกลุ่มชื่อที่แปลกไปจากชื่อทั่ว ๆ ไปในตามลักษณะ ซึ่งปรากฏใช้ในชุมชนชั้นสูงระบอบรongs ระหว่างปี 2480-2510 (ประเภทชื่อชาย)

ชื่อที่แปลกด้วยเหตุที่ใช้คำอันมีสภาพเป็นศัพท์ มีรูปแปลก หรือเสียงแปลก	ชื่อที่แปลกด้วยกลวิธีการประสมคำ	ชื่อที่แปลกเนื่องจากความหรูหราของศัพท์ หรือการประสมคำ
ระยะเวลาปี พ.ศ. 2480-2489	กึ่งสิน บุญตรง ชวงโชติ ชงฉาน สารวิบูล คาวเลื่อน เดือนลอย ชมพวง จุลเสถียร ชวัญแก้ว จุลประชา แก้วชวัญ กาจโกม จุลเวช เกษราร สัจจพันธ์	เกียรติอรุณ ประพจนวิสัย ประพันธ์พงศ์ อันธิประชา วีระมงคล ชาติปรีชา ค่างถวิล ศรีโกสินทร์ ถักดีประเสริฐ จิตต์จ่านงค์ เกศเสถียรศักดิ์
ระยะเวลาปี พ.ศ. 2490-2499	พสุพร วศาด รัตกล จารุมีย์ มณีवाद ผดิมพ์	เดลินงศก บุญบันลือ ชูทอง จุลนรงค์
		ปานเทพ เกียรติเกษม บจรรพาศย์พิศ ไกรเกริกเกียรติ

จิราคม ฌฤทธิ จุฑาทิศ
 สหัสส์ กฤททกร วริน
 อัครภาพ ระฆังศรี
 ศิวโรคม ธารราช พิษพร
 ทนุชนอย ภัทรคม กษัตติ
 จารวสิศ ธารเนศว
 กวาจักไสธนา

จุดสวัสดิ โฉลกษาศิ
 ธารนุค ป้อมปราง
 ศรีธร ทองธวัช
 เสริมสิงห์ สืบเสถียร
 สุขสนัน จุดสิงห์
 ลอยเลื่อน มุขประสาธ
 จิตตภา เทือกทอง
 โคมเกษ กวงกรณ
 สรรพสวัสดิ โจรจรุง
 เขมชาติ นพหัน
 เติมดิน จิตรนิรัน
 ฉายแสง เดือนลอย
 พระนาย ความจำนง

ไกรกรีกูร จักรกฤษณ์กุมารา
 ศรีสว่างวงศ์

4.2 การวางแสดงกลุ่มชื่อซึ่งแปลกไปจากชื่อทั่ว ๆ ไป ในความลักษณะ * ซึ่งปรากฏใช้ในชุมชนชั้นสูงระดับรอง ระหว่างปี 2480-2510 (ประเภทชื่อหญิง)

กลุ่มแรก :	กลุ่มที่สอง :	กลุ่มที่สาม :
ชื่อที่แปลกควยเหตุที่ไรค่า อันมีสภาพเป็นศัพท์ มีรูป แปลก หรือ เสียงแปลก	ชื่อที่แปลกควยกลวิธี การประสมคำ	ชื่อที่แปลกเนื่องจากความหรูหรา ของศัพท์ ความหมาย หรือ การประสมคำ

2480-2485

เจษฎจันทร์ วรธา	ชุมแสง นิตชล	สุภากรว เฝียงจันทร์ นงพงา
วีนิศา นาราดี มฤต	นิศยศรี นิตยประยูร	เฝียงจันทร์ มุศกรเพ็ญ ภัทรฤดี
บริณดา วิสวาห สุมิตา	ฉายแสง คีลฉัตร	รัมภาศรี แรจงจันทร์ ยุทธาพิศ
สดีพรรณ มฤยรา ฤทัย	ศรีสม อารีจิตศ	กมลเทวี กมลนารี ศรีสุรางค์
กรรติกา ฆรณี ฆลดดา	อารณณีนัน รัตนนอย	เจ็จจรรม เฝียงจันทร์
ศันทรภิญ	เกรอรันธ	

การกล่าวว่ ชื่อใดเป็นชื่อที่แปลก ผู้ศึกษาไ้เปรียบเทียบกับชื่ออื่น ๆ ในยุค 40-50 ปีก่อน จะเห็นบางชื่ออาจไม่แปลกนัก หากเทียบกับชื่อในยุคปัจจุบัน อนึ่งการจำแนกกลุ่ม มีบางชื่อซึ่งอาจเป็นชื่อที่แย่งว่า สมควรอยู่ในอีกกลุ่มหนึ่ง แทนที่จะเป็นอย่างทีผู้ศึกษาใจจัดไว้ หรือมีบางชื่ออาจมีปัญหาวาสมควรอยู่ในกลุ่มใดแน่ ซึ่งทั้งนี้ เป็นเพราะชื่อถึงกลดาว มีคุณลักษณะกำกวม หรือหลายคุณลักษณะรวมกัน อย่างเช่น บางชื่อใช้คำที่เป็นศัพท์ และยังประกอบควยความหรูหรา เนื่องจากความยาวของชื่ออีกควย กรณีเช่นนี้ผู้ศึกษาไ้ได้ออกพิจารณาว่าชื่อนั้น ๆ เคนควยคุณลักษณะใด ถ้าเป็นศัพท์ยากเสียงด้น แม้มากเพียงกัก็ควรอยู่ในกลุ่มชื่อที่เป็นคำศัพท์ หากเอาความหมายไ้บาง และเป็นชื่อที่ทอนไปทางหรูหรา ก็จัดไว้ในกลุ่มชื่อที่หรูหรา อย่างไรก็ตาม หากจะตองเลือดยบายบางชื่อลงในกลุ่มตามอัธยาศัยของแต่ละบุคคลก็ไม่มีผลอะไรมากนัก ต่อการพิจารณาในลักษณะรวม

อนึ่ง สายสกุลของบุคคลในกลุ่มนี้ ไ้ไ้มาลงไว้ในภาคผนวก โดยที่สามารตรวจสอบสถานภาพความเป็นชนชั้นสูง หรือความเกี่ยวข้องกับชนชั้นสูง ไ้จากทะเบียนนามสกุลพระราชทาน

2486-2490

อนสุชา	ราวดี	วันฉมา	ควรวคิด	ตรฐศรี	ชกชี่พ	ทโยมฉวี	ปานอุษา	ปรุงติหา
วาดุดี	วีนิกา	กิกาการ	สิริเกตุ	สีธนู	เชื้อทอง	ศรีนทรเทพ	ทักจันทร	เทพธิต
ทศคี	มัทนพารา	วัดยารีย์	มีนาวัชร	ศรีแยก		จ่านรจา	สุมาตย์แมน	
อัครศรีพร	ณะยา	ศิวดี	รินเรือง	ปรุงปดิม		เพียงเพ็ญ	สุรีประภา	
มัทนา	วิมพันธ์	เอมวดี	จันทร์แจรง	กอแก้ว		ชุลเสาวภาค		
อัมพลิกา								

2491-2495

นิตยา	ทีกุวีย์	อัสนียา	ฉจงจันต์	กลินแก้ว		สุมาดีสงวน	สุมิตรหมาย	
คิสนันท์	กรวิกา	สุมนา				รจิราภา	นันทมาดา	บุษยามภา
ธารีพร	นาถิช	ชสุรี				คุมระยา	ชดประภา	ทศนีพาชื่น
นินารถ	วินิตา	อุษะ				ทัศนาวลัย		

2496-2500

นุสดี	บุษยรา	ปราณี	กอบแก้ว	หยาคทิพย์		บุษยามภา	รสมาลี	ลีลาดี
อังสุมาล	วริษฐา		มณีดวง	บันแก้ว		รวิจรัส	รัชนีร	จันทร์หงา
ประสาตย์	สวนหนา		รวงนก			สุกษีวรรณวิไล	วลัยวัชร	
						เกตุกานดา		

จากตารางการเปลี่ยนแปลงรูปแบบชื่อ ของชนชั้นสูงระดับรอง ในกรณีที่ได้มีการนำเอาชื่อในรูปแบบแปลก ๆ มาใช้นั้น เราจะพบข้อสังเกตประการหนึ่งคือ ในเรื่องความหมายของชื่อนั้น ชนชั้นสูงระดับรองทั้งชายและหญิง มีกานิยมเรื่องความหมายที่ไม่ทางไปจากคนทั่วไปมากนัก นั่นคือ นิยมให้ชื่อยุบายสื่อความหมายเป็น เลข ชื่อหญิง เป็น ศรี เพียงแต่อาจควยคานิยมความหมายอย่างเดียวกันที่ชนชั้นสูงส่วนใหญ่นำมาจนถึง ชนชั้นสูงระดับรองสามารถไขชื่อที่แปลกไคควยวิธีการประสมคำที่เลือกสรรมาโดยเฉพาะ เพื่อให้ความหมายของชื่อมีความลึกซึ้ง ต่างจากการประสมคำสร้างชื่อในลักษณะธรรมดา

พิจารณาคุณชื่อยุบาย

ในกลุ่มชื่อที่แปลกควยเหตุที่ไขคำอันมีสภาวะเป็นศัพท์นั้น ล้วนเป็นชื่อที่คงพบพาน

ใช้เวลาสั้นคน หากประสงค์จะทราบความหมายที่มา ชื่อที่ยากแก่การเข้าใจความหมาย มีสำเนียงแปลก หรือรูปแปลก ก็อย่างเช่นชื่อ มนัชวาลย์ ประดิ์ตรีนิ ระซวงศ์ เป็นต้น

สำหรับชื่อที่แปลกควยการประสมคำ มีตัวอย่างอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น

ชื่อ โคมเกษ * เป็นชื่อที่มีเสียงแปลก ควยการสรรคำมาประสม แม้คำซึ่ง ประกอบก็จะเป็นคำธรรมดา แต่เมื่อกลายเป็นชื่อ ความหมายไม่ชัดเจน อาจทราบ ไค่บาง ควยนำหนักความหมายที่ปรากฏอยู่ในคำใดคำหนึ่ง

ชื่อ กัจฉโกศล ค่างพินธ์ สืบเสด็จ ** เป็นชื่อที่วางคำกริยา หรือ อากกริยาไว้หน้าคำประกอบอื่น ๆ ความหมายของชื่อเสมือนหน้าที หรือการกระทำ ในหน้าทีบางอย่าง กลายจะเป็นวลีที่บรรยายงานเหตุการณ์ ในภาษาพูด หรือภาษาเขียน มากกว่าจะเป็นชื่อ

ชื่อ สารทูล สารวิบูล พระนวย *** คำที่เสรสรมาจากคำในราชกิจ ที่ เกี่ยวของกับเจ้านาย ความหมายของชื่อสามารถเข้าใจไค่บาง อย่างไรก็ตามความหมาย ไค่โดยนัยของชื่อ ไค่แก่ การแสดงให้เห็นว่า ผู้เป็นเจาของชื่อ อยู่ในแวดวงของบุคคล ซึ่ง เกี่ยวของกับกิจกรรมของชนชั้นสูง หรือใกล้ชิดกับบุคคลระดับที่ไม่ธรรมดา

ชื่อ รงจวน ฉาบแสง+ แปลกควยคำที่สรรมมาประสมเป็นชื่อ เพราะคำจำพวก ฉาบ ฉวน ไค่ปกติไม่ปรากฏใช้เป็นชื่อมากนัก ยิ่งกว่านั้นการประสมคำในชื่อเหล่านี้ ก็ให้ความหมายที่เขินนัยเท่านั้น

นอกเหนือจากแบบแผนการประสมคำในลักษณะต่าง ๆ กันนี้ อย่างที่กล่าวข้างต้นนี้ แลว ชนชั้นสูงระดับรองยังสามารถแบกรูปแบบชื่อของตนไค่ต่างจากชื่อของกลุ่มผู้ใหม่ ไค่โดย ไค่เคลื่อนขยายเขาไปไกลเคียงกับแบบแผนชื่อเช่นเดียวกับชนชั้นสูงระดับ เจ้านายอีกกรณีหนึ่ง

* นามสกุล เกี่ยวของกับบุคคลซึ่งมีสภาพเป็นคนชั้นสูงในระกัับ เจาพระยาหรือราชินิกุล
** นามสกุล เกี่ยวของกับบุคคลซึ่งมีสภาพเป็นคนชั้นสูงในระกัับพระ พระยา ราชสกุล
*** นามสกุล เกี่ยวของกับบุคคลซึ่งมีสถานภาพเป็นชนชั้นสูงในระกัับ พระ พระยา
+ นามสกุล เกี่ยวของกับบุคคลซึ่งมีสถานภาพเป็นชนชั้นสูงระกัับ พระยา

นั่นคือ การสร้างชื่อให้สัมพันธ์กับนามสกุล หรือวิธีการสื่อความสำคัญของชาติตระกูล โดย
ใช้คำประกอบนามสกุลแทรกลงในชื่อ กรณีดังกล่าวนี้พบอยู่มากในชื่อชาย โดยใช้ชื่อเช่น
จุดเสถียร ดิมเสถียร (โชคิกเสถียร) จุดสิงห์ (วสันตสิงห์) เสริมสิงห์ (สิงหนเสนี)
เป็นต้น

แบบแผนชื่อของชนชั้นสูง รัชสมัยของ ในลักษณะที่เคลื่อนเข้าไปใกล้แบบแผนชื่อ
ของ เจ้านายนี้ ยังเป็นที่สังเกตอีกจากความนิยมในการใช้คำว่า "จุด" ประกอบในชื่อ
นอกจากชื่อที่ยกตัวอย่างข้างต้นแล้ว ยังมีตัวอย่างอื่นอีก เช่นชื่อ จุดรงค์ จุดสวัสดิ์
จุดเวช เป็นต้น*

พิจารณาดูชื่อหญิง

ในกลุ่มแรก ชื่อที่ค่อนข้างซับซ้อน ใช้คำที่มีสภาพเป็นศัพท์ มีสิ่งแทรกซ้อนที่เป็น
ศัพท์ยาก ซึ่งไม่สามารถหาความหมาย หรือที่มาได้ง่ายนัก และระบัพที่พอจะทราบถึง
ความหมายไบบ้าง แต่คงใช้ความพยายามสืบค้นพอสมควร ชื่อที่ยากแก่การทราบความหมาย
หรือที่มา ก็เช่นชื่อ วรรษา ในปี 2480 ศันทรภักดิ์ ในปี 2485 บางชื่อที่พอทราบ
ความหมายไบบ้าง แต่คงแทบหาที่มาของคำ ตัวอย่างเช่นชื่อ เจษฎารัตน์ มีสภาพเป็น
ศัพท์อยู่บ้าง แต่ไม่ใช่ศัพท์ที่แปลกนัก ชื่อที่มีสภาพเป็นศัพท์ แต่อาจหาความหมายได้จาก
พจนานุกรม เช่นกรณีนี้มีอีก เช่นชื่อ นาราดี (2480) มรดี (2485) ภิรมณ์
(2485) หรือชื่อ นิโรช (2491) เป็นต้น**

การสร้างชื่อให้แปลกไปจากชื่อทั่ว ๆ ไป ของชนชั้นสูงในระบัพของ ในส่วนที่
เกี่ยวกับการใช้ชื่อที่มีสภาพเป็นศัพท์ พิจารณาโดยทั่วไปแล้ว มีลักษณะคล้ายคลึงกับวิธีการ
ที่ชนชั้นสูง รัชสมัยเจ้านายเคยใช้ นั่นคือ เป็นชื่อที่เกิดจากการนำคำ และวิธีการสร้างคำ
ในภาษาบาลี-สันสกฤต มาสร้างคำโดยสนธิ หรือสมาสคำใหม่กลายเป็นชื่อ อย่างไรก็ตาม
สำหรับชื่อบางชื่อ ไม่ได้มีความแปลกเนื่องจากผลผลิตของความเป็นภาษาบาลี-สันสกฤต

* สังเกตได้ว่าความนิยมใช้คำนี้ เริ่มจากเจ้านายระบัพสูงก่อน เช่น พระนามของ
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5

** นามสกุล เกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งมีสภาพเป็นชนชั้นสูงในระบัพ หลวง พระ พระยา
และราชินิกุล

แต่อย่างไรก็ตาม แต่เป็นควยเหตุที่มีการสรรหาคำไทยที่ไม่คุ้นเคยมาใช้มากกว่า อย่างเช่นชื่อ
ฉิบพัน (2485) แม้การประสมคำจะเป็นแบบธรรมดา และคำว่า "ฉิบ" ก็เป็นคำไทยแท้
แต่ชื่อ ฉิบพัน ก็เป็นชื่อที่ค่อนข้างแปลกกว่าชื่อที่ไรตัว ๆ ไปได้

นอกจากนี้บางชื่อ ซึ่งเป็นผลจากวิธีการของภาษาบาลี-สันสกฤต แต่จุดเด่น
ของชื่ออยู่ที่ความพยายามคิดแปลงรูป หรือเสียงให้แปลก ตัวอย่างเช่นชื่อ ส่วนทนา ในปี
2500 คำเนียงคล้ายชื่อ วันทนา แต่เพิ่มพยัญชนะ เขาข้างหน้าคำให้ออกเสียงนำ ชื่อ
วริษฐา* ในปีเดียวกัน คำเนียงคล้ายชื่อ วนษฐา ซึ่งเป็นชื่อคุ้นเคย***

เกี่ยวกับชื่อแปลกลักษณะที่สองในหม้อชื่อนั้น เป็นจำพวกที่ใช่คำไทย หรือคำ
ในภาษาอื่น ซึ่งใช้บ่อยครั้งเสมือนคำไทย เป็นส่วนประกอบของชื่อ แต่ใส่ทำให้ออกต่างไป
จากปกติ ควบคู่วิธีการประสมคำ และใช้ความพิถีพิถันในการสรรหาคำหลากหลายประเภท
หลากหลายความหมาย มาประกอบกัน จนความหมายของชื่อมีลักษณะลึกซึ้ง มีความหมายใน
ลักษณะเป็นนัย ซึ่งต้องขบขานความเข้าใจอย่าง จึงสามารถเข้าใจความหมายได้ แต่
กระนั้นก็ยังมีความหมายไม่ชัดเจน ขณะเดียวกันบางชื่อก็ให้ความหมายที่งดงาม
และมีความไพเราะแบบเรียบง่าย อย่างไรก็ตาม ชื่อที่เกินด้วยการประสมคำนี้ มีจำนวน
น้อยกว่าชื่อแบบที่มีสภาพเป็นศัพท์ หรือชื่อที่เกินด้วยความหรูหรา ซึ่งอาจเป็นเพราะการ
สรรคำไทยที่จะมาประสมเป็นชื่อให้ไพเราะ และต่างจากชื่อทั่ว ๆ ไป กระทั่งได้ไม่สะดวกนัก

* นามสกุลเกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งมีสภาพเป็นชนชั้นสูงในระคับ ณะ

** นามสกุลเกี่ยวข้องกับบุคคลซึ่งมีสภาพเป็นชนชั้นสูงในระคับ หลวง

*** ชื่อที่คล้ายจะมีการเขียนเสียง เขียนตัวอักษรไปนี้ บางชื่ออาจสันนิษฐานได้

ว่าเป็นชื่อที่เกิดจากการสนธิคำขึ้นใหม่ ไม่ไ้มีการ เปลี่ยนแปลงตัวอักษรเขียนเสียงจากชื่อเดิม
แต่การคนดัดที่มาจากชื่อคำใดยาก ในสาขาคนทั่วไปชื่อเหล่านี้เสมือนเป็นชื่อที่แปลกด้วยการ
พลิกแพลงตัวอักษร ในปัจจุบันจึงมีชื่อจำนวนมากที่ขึ้นโดยไม่เน้นที่มา หรือ ความหมาย
แต่พยายามคิดแปลงตัวอักษรเพื่อให้ชื่อแปลก ควบคู่เหตุที่เข้าใจกันว่า นี่เป็นวิธีการซึ่งทำให้
ชื่อของคนทั่วไปสามารถใกล้เคียงกับชื่อชนชั้นสูงระคับรองได้ ในที่นี้จึงเทียบความแปลก
ของชื่อด้วยการเปรียบเทียบจากชื่อทั่ว ๆ ไป ในกรณีการเขียนตัวอักษรอีกแง่หนึ่ง นอกจาก
การที่จรรยาว่าเป็นชื่อที่แปลก เนื่องจากมีสภาพเป็นศัพท์

ตัวอย่างชื่อที่แปลกด้วยการประสมคำ โดยคำที่นำมาประสมหลายจะตัดบางส่วนที่จะทำให้ความหมายสมบูรณ์ออกไป แต่ก็สามารถเกาความหมายไปบาง แม้ไม่ชัดเจนนัก อย่างเช่นชื่อ ทรูศรี* ในปี 2487 ความหมายไม่แน่ชัด นอกจากจะเข้าใจเอาว่า คำ "ทรู" ตัดมาจาก โฉมทรู ซึ่งโกทอนคำให้สั้นลง และควยวิธีการตัดพจนคำ เช่นที่กล่าว ทำให้ชื่ออยู่ในจำพวกที่มีรูปหรือเสียงแปลก

นอกจากชื่อที่โดยยกตัวอย่างวรรคข้างบน ในหมวดลักษณะที่สองยังมีชื่อที่แปลกด้วยการประสมคำธรรมดา ๆ ในเกณฑ์อีกหลายชื่อ

อย่างเช่นชื่อ นิตชดอ** ในปี 2490 คำว่า "นิต" คำว่า "ชดอ" เป็นเพียงคำสั้น ๆ ที่เข้าใจความหมายได้โดยไม่ยาก แต่เมื่อวางใกล้ชื่อกันประสมเป็นชื่อ จะทราบความหมายได้เพียงดัง ๆ เท่านั้น ความไม่แน่ชัดของความหมายก็เนื่องมาจากคำทั้งสองปกติจะไม่วางชื่อกัน โดยไม่มีคำอื่นขยายให้โลกความสมบูรณ์

ชื่อ ปรงทิพา*** ในปี 2487 เกนควยความหมายเปรี้ยวเปรย ประกอบควย คำ "ปรง" (กริยา) ≠ "ทิพา" (ความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ) โดยปกติคำว่า "ปรง" ที่เคยใช้ทั่วไป หรือที่ใช้เป็นชื่อ มักไม่ใช่ใกล้ชื่อกับคำที่สื่อความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ เมื่อนำมาประกอบกันเป็นชื่อ จึงให้ความหมายที่เกน อาจหมายถึง ผู้ปรงแคงเวลา หรือ เวลาเป็นผู้ปรงแคง หรือสร้างขึ้น หรือเกิดขึ้นในเวลานั้น

ชื่อ ปรงปลิม+ ในปี 2489 ก็เช่นกัน ที่คำกริยา ปรง ไปประสมกับคำว่า ปลิม ซึ่งเป็นภาวະนาม หรือคุณลักษณะของจิตใจ ความหมายของชื่อแม้จะทราบได้เป็นนัย แต่ก็ไม่วางใจทราบได้ทันทีที่เห็นหรือได้ยิน

* สกฺล ณ อยุธยา

** นามสกฺล เกี่ยวของกับบุคคลในสภาพชนชั้นสูงระดับ พระยา

*** ความไม่ชัดเจนนของชื่อดังกล่าว ทำให้สันนิษฐานไปได้ชื่อว่า ชื่อนี้มาจาก คำว่า นิตย+ชดอ ซึ่งแม้จะเข้าใจความหมายของคำว่า นิตย เข้าใจความหมายของคำว่า ชดอ แต่ความหมายของชื่อก็ไม่แจ่มแจ้งนัก

+ นามสกฺล เกี่ยวของกับชนชั้นสูงระดับ พระ

นามสกฺล เกี่ยวของกับบุคคลในสภาพชนชั้นสูงระดับ พระยา

การใช้คำที่สามารถทำหน้าที่ กริยา หรือโดยปกติเป็น กริยา นำหน้าชื่อนี้ เป็นการสร้างชื่ออีกวิธีหนึ่ง ซึ่งให้ความหมายของชื่อมีลักษณะ เคลื่อนไหว⁴⁸ เป็นชื่อแปลก ควบการประสมคำให้ต่างไปจากที่กลุ่มผู้แก้ไข

การสรรหาคำหลากหลายประเภท ความหมายต่าง ๆ กัน มาประสมเป็นชื่อ ในหมู่วรรณชั้นสูงระดับรองนี้ ยังมีอีกลักษณะหนึ่ง เช่นชื่อ คีลัษณ์* ในปี 2482 แปลก เนื่องจาก เล็กเอาวิเศษณ์คำว่า "คี" มาประกอบวางไว้หน้าคำนาม เป็นการทำชื่อขึ้น ๆ ในอดีต ให้เป็นชื่อไมธรรมคา เพราะปกติคำวิเศษณ์คำนี้ หากจะเป็นชื่อ ก็ไม่ปรากฏใช้ประกอบกับคำอื่น โดยเฉพาะวางในตำแหน่งคำนำหน้า แต่จะใช้เป็นคำเดี่ยว นอกจากนี้ ชื่อ คีลัษณ์ ยังเคยควบการใช้คำเสียงสั้น เวลาเรียกยังมีสำเนียงแปลก คล้ายภาษาตะวันตก (D-LUCK)**

การเลือกสรรคำในลักษณะต่าง ๆ กัน มาประสมเป็นชื่อ โดยวางตำแหน่งของคำ ซึ่งโดยมากไม่เกี่ยวเนื่องกัน หรือมักไม่ใช่ใกล้ชิดกัน มาเสริมความหมายกัน เช่น กรณีนาคำวิเศษณ์ ที่โดยปกติขยายเฉพาะคำใดคำหนึ่ง มาทำหน้าที่ขยายคำอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากคำที่เคยขยาย โดยประสมคำทั้งสองให้เป็นชื่อ เป็นลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของชื่อวรรณชั้นสูงระดับรอง ที่พยายามแยกไปจากชื่อในแบบที่สร้างควบวิธีการประสมคำแบบปกติ ซึ่งความหมายสมบูรณ์ โดยขาดนัยที่กว้างขวาง หรือนัยความหมายที่ต้องสืบค้นอย่างเช่นชื่อของชนชั้นสูง

แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงลักษณะชื่อของชนชั้นสูงระดับรอง ทั้งที่กล่าวมานี้ หากจะสรุปโดยย่ออีกครั้ง ก็กล่าวได้ว่า ลักษณะชื่อของชนชั้นสูงกลุ่มนี้ มีทัศนคติที่พยายามแยกไปจากชื่อทั่ว ๆ ไป ในทางรูปแบบมากกว่าความหมาย เนื่องจากความหมายโดยส่วนใหญ่ยังอาศัยค่านิยมเช่นเดียวกับคนกลุ่มใหญ่ในสังคมไทยเป็นพื้นฐาน แต่สำหรับ

⁴⁸เป็นคำที่นำมาจากงานวิจัยของ สุภาพรรณ ณ บางช้าง, การใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนไทย บทสรุป.

* นามสกุลเกี่ยวข้องกับชนชั้นสูงระดับ พระยา เจ้าพระยา

** ชื่อที่สำเนียงคล้ายภาษาตะวันตก ตัวอย่างอื่น ๆ เช่น บรินคา (2481) วรินคา (2498) คล้ายจะอยู่ในความนิยมของชนชั้นสูงระดับรองบางช่วงเวลาเช่นกัน

ในเรื่องรูปแบบของชื่อ ซึ่งจะสามารถนำไปสู่ความหมายที่คล้ายคลึงกับคนทั่วไปนั้น
 ชั้นสูงในระบอบรองไวยากรณ์ชื่อที่ห่างไปจากคนทั่วไป ในสามลักษณะใหญ่ ๆ คือ
 การใช้ชื่อซึ่งประกอบด้วยคำอันมีสภาพเป็นศัพท์ มีการพลิกแพลงรูป และเสียง ในมี
 สภาพเป็นคำที่ไม่เคย จนยากที่คนทั่วไปจะเข้าใจความหมายของชื่อ เป็นลักษณะแรก
 การใช้ชื่อที่แปลกควยกลวิธีการประสมคำ จากคำอื่น ๆ นำมาสร้างใหม่กลายเป็นชื่อที่เด่น
 เป็นลักษณะที่สอง และ ลักษณะที่สาม ใกล้เคียง การใช้ชื่อที่มีความหรูหรา ควยจำนวน
 พยางค์ เสียงสัมผัส หรือ ควยความหมายอันวิจิตร ซึ่งประการหลัง เป็นวิธีการที่ใช้
 มากในหมู่ชื่อหญิง

ในส่วนที่เกี่ยวกับการประสมคำนั้น มีรายละเอียดหลายประการที่เป็นเรื่อง
 กลวิธีทางภาษา ซึ่งชั้นสูงนำมาใช้ เพื่อให้ชื่อบุคคลในกลุ่มคนเด่นกว่าชื่อทั่ว ๆ ไป
 แยกคำที่นำมาใช้ จะเป็นคำอื่น ๆ ก็ตาม

- อย่างเช่น การวางตำแหน่งของคำ โดยวางลำดับตำแหน่งคำในชื่อ ซึ่งเป็นแบบที่ไรทั่วไป เช่นชื่อ พรสม มนัสสม ศรีสม
- การใช้ชื่อที่วางคำกริยาไวหนาคำแสดงคุณสมบัติ เช่นชื่อ รินเรือง วางกริยาไวหนาคำที่สื่อความหมายถึง สิ่งมีค่า เช่นชื่อ กอบแก้ว ปั้นแก้ว วางกริยาไวหนาคำอาการของจิตใจ เช่นชื่อ ประจบดี คำรงฉวี
- การใช้ชื่อที่มีคุณลักษณะ คลายดี หรือ ประโยค ที่โดยมากมักใช้เพื่อรายงานเหตุ กรณี ภาวะ ในภาษาพูด หรือ ภาษาเขียน มากกว่าจะเป็นชื่อบุคคล เช่นชื่อ ประพนวิสัย กำจัดโสเขต
- การใช้ชื่อประสมคำขึ้นโดยคักบางส่วนของคำประกอบออกไป ทำให้ของอันมีฐานที่มา หรือความหมาย เช่นชื่อ ตรีศรี
- การใช้ชื่อที่สรรคำมาจากคำที่ใช้ในราชกิจ ที่เกี่ยวข้องกับเจ้านาย บางครั้งความหมายของคำ ไม่นิยมใช้เป็นชื่อบุคคล แต่เหตุผลที่นำมาใช้ ก็เพื่อแสดงถึง การที่ผู้เป็นเจาของชื่อ มีความสัมพันธ์กับแวดวงของคนชั้นสูง เช่นชื่อ พระนาย สารทูล เป็นต้น

และพัฒนาการของการประสมคำของชนชั้นสูง ซึ่งแยกไปจากชื่อของชนชั้นผู้ค้ำใหม่ ที่เคนซึก ก็คือ ในขณะที่กลุ่มผู้ค้ำใหม่ มีวิวัฒนาการแบบทั่วไป คือ จากการใช้ชื่อที่เป็นคำหน่วยเดี่ยว ไปสู่ชื่อที่ใช่คำประกอบเสริมความหมาย จากคำความหมาย และชื่อที่มีลักษณะ เปรียบเปรย ในลักษณะที่ใช่คำใกล้เคียง ความหมายค่อนข้างสมบูรณ์ชัดเจน กลุ่มชนชั้นสูง ระวังรองโลกพัฒนาชื่อไปในอีกขั้นหนึ่ง คือชื่อที่ให้ความหมายเพียง เป็นนัย ๆ หรือเป็นความเปรียบเปรยในแบบที่ค่อนข้างสอดคล้องความหมายหรือความเข้าใจเองบาง เช่นชื่อ มินาวัจร์ จิตคกวี **

* เพื่อความชัดเจน อาจอธิบายเพิ่มเติมได้ว่า วิวัฒนาการของชื่อโดยทั่วไป ในระยะแรกหลัง เปลี่ยนแปลงการปกครอง นั้น จากที่ใช่คำหน่วยเดี่ยวแบบดั้งเดิม เช่น จดวย แฉลม หรือคำหน่วยเดี่ยวที่ใหม่ขึ้นมาเล็กน้อย เช่น วิไล กลายเป็นชื่อ สมศรี ผองศรี วิไลวรรณ ซึ่งมีคำประกอบจากคำความหมาย เช่น วิไลวรรณ คำ วรรณ ที่เพิ่มเข้ามา เน้นความหมายว่า งามที่ผิวพรรณ วรรณะ ถ้าเสริมความหมาย เช่น สมศรี คำว่า "สม" เป็นคำประกอบช่วยเสริมความหมายของชื่อ ส่วนชื่อที่มีลักษณะ เปรียบเปรย โดยใช่คำใกล้เคียง ก็เช่นที่ไต่ยกตัวอย่างแล้ว คือชื่อ อุไรวรรณ ระวีพรรณ เป็นชื่อที่เปรียบเปรยในลักษณะใกล้เคียง เพราะสิ่งที่นำมาเปรียบมีคุณสมบัติแสดง เคนซึก ให้เข้าใจความเปรียบ ไต่เห็นที่ที่ทราบความหมาย ไม่คงทบทวนหานัยความหมายอื่น ๆ มาเชื่อมโยงให้สมบูรณ์ เหมือนเช่นชื่อที่เปรียบเทียบโดยใช่คำซึ่งประสมกันแล้วไม่ให้ความหมายสมบูรณ์ คงใช้การสันนิษฐานที่มาของชื่อ

* ชื่อ มินาวัจร์ ใช่คำ มินา (หมายถึง เลื่อน) ประสมคำ วัชร (เพชร) คงสันนิษฐานความหมายว่า หมายถึง เลื่อนที่มีค่า และคงสันนิษฐานต่อไปว่า สาเหตุที่มีค่า ก็เนื่องจากเหตุใดเหตุหนึ่ง อย่างเช่น เป็นเคื่อนเกิดของเจ้าของชื่อ ชื่อ จิตคกวี สันนิษฐานว่า จิตค ในที่นี้คงหมายถึง ส่วนที่เกี่ยวกับความสามารถทางสมอง หรือมีความสามารถทางกวี หรือสันนิษฐานอีกนัยหนึ่งว่า จิตคกวี ในที่นี้หมายถึง จิตใจเป็น เช่นกวี ซึ่งคงเข้าใจต่อไปว่า คงหมายถึงจิตใจงามเหมือนเช่น งานของกวี ไม่ใช่จิตใจเหมือนกวี จะเป็นความที่คงการเปรียบ เพราะจิตใจของกวีไม่ใช่คุณสมบัติที่คงการสื่อ แต่ความงาม ความไพเราะ ของงานซึ่งเป็นผลผลิตจากกวีต่างหาก เป็นสิ่งที่ต้องการเปรียบ

ในกลวิธีเหล่านี้ บางคราวได้มีการเลือกสรรคำในหลากหลายความหมายมาประกอบเป็นชื่อ โดยวางตำแหน่งของคำ ซึ่งโดยมากไม่เกี่ยวเนื่องกัน หรือโดยทั่วไปเป็นคำซึ่งไม่วางซีกกันโดยไม่มีคำอื่นประกอบเพื่อให้ความหมายสมบูรณ์ จึงทำให้ชื่อที่ใช้คำประกอบดังกล่าว มีความหมายไม่แน่ชัด อย่างเช่นชื่อ ชกชิต ศายตอ ศายหยด หรือกรณีอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการขยายขอบเขตของการใช้คำ ก็อย่างเช่น การนำคำวิเศษณ์ ซึ่งโดยปกติใช้ขยายเฉพาะคำใดคำหนึ่ง มาทำหน้าที่ขยายคำอื่นที่นอกเหนือจากคำที่ขยายขยาย เช่นชื่อ รงจาน หรือ การนำคำกริยา ซึ่งโดยปกติใช้สื่อความหมายถึง การกระทำต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ค่อนข้างใช้ เป็นกรณีเฉพาะ แต่ให้นำมาใช้เพื่อสื่อความหมาย เหมือนเช่นกระทำต่อสิ่งหนึ่ง ซึ่งโดยทั่วไปไม่ปรากฏใช้กริยาลังกล่าวให้ทำหน้าที่นั้น เช่นชื่อ บรมปลม บรมพิลา เป็นต้น

การสรรหากำหลากหลายความหมาย หลากหน้ามาประสมกันเป็นชื่อ เพื่อขยายขอบเขตความหมายของคำ ทำให้ความหมายของชื่อดังกล่าว เป็นแนวโน้มอย่างหนึ่ง ของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของชื่อชนชั้นสูง ระบับรอง ซึ่งช่วยให้อายุคนในกรณีนี้ แยกไปจากชื่อซึ่งประสมคำอย่างปกติ ที่ให้ความหมายธรรมดา ไม่นับซึ่งต้องสืบกันมา อย่างเช่นชื่อของชนชั้นสูง และควยวิธีการสร้างชื่อที่ให้ความหมายโดยนัยของชนชั้นสูง ระบับรองนี้ ก็ทำให้รูปแบบของชื่อชนชั้นสูง ซึ่งสังเกตจากภายนอกแล้ว เราก็จะพบว่า เป็นชื่อที่มีลักษณะแปลกไปกว่าชื่อทั่ว ๆ ไปของคนรุ่นอายุเดียวกัน

เมื่อพิจารณาถึงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบชื่อของชนชั้นสูง ระบับรอง หันไปสู่ชื่อแปลก ๆ ใหม่ ๆ ในแง่ของวิธีการการคำนึงถึงแล้ว เราก็จะพบว่า การที่ชื่อโลกกลายเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งพัฒนาไต่มา ในวงที่แบบแผนการคำนึงชีวิตของบุคคลซึ่งต่างชั้นชาติตระกูลในสมาคมชั้นสูง เริ่มโผล่เคียงกันนี้ สาเหตุหนึ่งก็เพราะว่าชื่อมีคุณสมบัติที่เคลื่อนไหว ไต่มาดีกว่าสัญลักษณ์แทนตัวอื่น ๆ ซึ่งทำหน้าที่สื่อความแตกต่างของฐานะชนชั้นอยู่ด้วยกัน จริงที่เกี่ยวที่ความมีชื่อเสียงของนามสกุลนั้น เป็นเรื่องบอกถึงความสำคัญของชาติตระกูลใด ๆ ใ้ อย่างไรก็ตามเฉพาะบางนามสกุลเท่านั้น ที่สภาพของสัญลักษณ์ มีขอบเขตความสามารถในการสื่ออย่างกว้างขวาง และบางสกุลอาจสื่อความสำคัญของชาติตระกูลได้เพียงแวดวงคนรอบข้าง หรือเพียงในกลมโลกดุมหนึ่ง ขอสำคัญอีกประการหนึ่ง ก็คือความมีชื่อเสียงของนามสกุลเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัว ไม่ใช่เป็นแบบแผน หรือเครื่องหมาย

ซึ่งบุคคลทั่วไปจะได้แก้ไขโดยอิสระ กล่าวคือ การที่บุคคลบางกลุ่มซึ่งแม้จะถือฐานะตนเอง เป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นสูง การแสดงออกในทางสัญลักษณ์แทนตัว ก็ไม่อาจนำเอานามสกุล ของตนเองมาอิง มาใช้เพื่ออิงความสำคัญของกลุ่มคนใด ขณะเดียวกันสิ่งที่เรียกว่าเป็นแบบ แบบนามสกุลที่สื่อความเป็นชนชั้นสูงอย่างชัดเจน เช่นกรณีนามสกุลซึ่งลงท้ายด้วยคำว่า "เดอ" นั้น แบบแผนดังกล่าวก็ถูกสงวนไว้สำหรับคนบางกลุ่มเท่านั้น ข้อจำกัดมิให้เคลื่อนไหวนามสกุล เข้าใกล้แบบแผนนามสกุลของชนชั้นสูงนี้ ก็เช่นเดียวกับการที่คนทั่วไปไม่สามารถใช้คำนำหน้า ชื่อที่แสดงฐานะอันครึกครื้นว่าเป็นชนชั้นสูงได้ โดยสรุปก็คือ นามสกุลสามารถเป็นสัญลักษณ์ ของความมีชาติตระกูลสูงใหญ่กับกลุ่มบุคคลซึ่งเป็นชนชั้นสูงอย่างแท้จริงเท่านั้น สิ่งกรณีต่างจาก ลักษณะเฉพาะของชื่อที่เคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงไถ่มา และครอบครัวของจิตสำนึกความเป็นชนชั้นสูง ให้กับบุคคลในระดับรองลงมาได้กล่าว ในเมื่อนามสกุลของคนกลุ่มนั้น ไม่มีข้อเสียดังที่ จะ นำมาหักล้างกล่าว อย่างไรก็ตามหากเราไม่พิจารณาว่าความประสงค์ที่จะสื่อความเป็น ชนชั้นสูงมีอยู่ในขอบเขตจำกัด ก็จะแสดงเพียงใจทรามเท่านั้น แต่ความเขมรของสัญลักษณ์ เป็นสิ่งพื้นฐานสูงของการให้เกิดขึ้นเลย เราก็จะพบว่าการใช้ชื่อที่แสดงถึงความ เป็นชนชั้นสูง มี ไม่ค่อยมีเจตนาในกลมบุคคลซึ่งสำนักแบบเกี่ยวกับชนชั้นสูง แต่ไม่มีนามสกุลที่สามารถเป็น สัญลักษณ์แทนนั้น สำหรับกลุ่มชนชั้นสูงซึ่งมีฐานะอันครึกครื้นหรือนามสกุลที่บ่งบอกถึงความสำคัญ ของชาติตระกูลในระดับหนึ่งแล้ว ลักษณะชื่อของบุคคลในกลมมียังทำหน้าที่สื่อถึงสถานะภาพประกอบ ไปกับสัญลักษณ์แทนตัวอื่น ๆ อีกด้วย และเพราะเหตุที่ชื่อมีคุณลักษณะ เคลื่อนไหวง่ายกว่านามสกุล นี้ จึงเป็นความสละสลวยที่ชนชั้นสูง ระดับรองจะหันมาลักษณะชื่อบุคคลในกลมคน ให้ใกล้เคียงกับ ชื่อของเจ้านายได้ ทั้งในรูปร่างของตัวและชื่อบุตรหลานที่สืบทอด โดยมีจุดประสงค์ให้ชื่อใน รูปแบบดังกล่าว เป็นเครื่องแสดงถึงความสำคัญของชาติตระกูลของตน ในเมื่อยังไม่มีสัญลักษณ์อื่น หรือเพื่อเสริมให้เห็นถึงความเขมรในความหมายที่ต้องการสื่อ ประกอบไปกับสัญลักษณ์อื่นที่มีอยู่ ข้างแล้ว กระนั้นก็ตามหากวิเคราะห์ถึงความจำเป็นหรือโอกาสที่ชนชั้นสูงระดับรอง ซึ่งไม่มี ฐานะอันครึกครื้นหรือคำนำหน้าชื่อ (ซึ่งเราอาจเรียกกลุ่มนี้ว่า กลุ่มข้าราชการและบริวารของ ชนชั้นเจ้านายในระบอบเก่า) จะหันมาลักษณะชื่อของคนเพื่อตอบสนองความเป็นส่วนหนึ่งของ ชนชั้นสูงนั้น โอกาสที่ฐานะจะมีอยู่มาก เมื่อสภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคม การเมือง โลกทำให้สถานภาพของชนชั้นสูงซึ่ง เป็นตัวแบบด้านจิตสำนึกที่น่ายกย่องมีอยู่ในภาวะที่ตกต่ำ

ขณะเดียวกันสถานภาพของกลุ่มคนก็โลว์กับผลกระทบกระเทือนเช่นกัน ความจำเป็นของ
ชนชั้นสูง รัชกาลของกุ่มนี้ก็ไกลไกล การที่ตองรักษาความเป็นส่วนหนึ่งองชนชั้นสูงถึง เคิม
เอาไว ทั้งนี้ก็โดยการวิธวิธีที่แตกต่างไปจากกุ่มผู้ใหม่ ซึ่งมีแบบแผนการดำเนินชีวิต
ไกลเคียง

การศึกษากระบวนการรักษาสถานภาพความเป็นชนชั้นสูง ของกุ่มชนชั้นสูงโดยทั่วไป
ซึ่งกระทำโดยวิธวิธีราชการ เติบโตเปลี่ยนแปลงของชื่อชนชั้นสูงถึง เคิม จากทะเลเขียนราวชื่อเด็กเรียน
ในโรงเรียนซึ่ง เป็นกุ่มตัวอย่าง โลกทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของสิ่งทุกดวามวางตน
กดำคือ การ เปลี่ยนแปลงลักษณะชื่อที่มุ่งไปสู่รูปแบบชื่ออง เจาชายที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ
ในช่วงหลังการ เปลี่ยนแปลงการปกครอง เป็นคนมาใหม่ เป็นผลมาจากจิตสำนึกของความเป็น
ชนชั้นสูง ของบุคคลกุ่มที่มุ่งผู้กั้นกับかりที่ตนเอง เคยเป็นส่วนหนึ่งในสังคม เจาชาย
และความภาคภูมิใจอันนี้ก็ใกล้เคียงในลักษณะชื่อองบุตรหลาน หรือบุคคลในกุ่มตน
ซึ่ง เขาศึกษาในโรงเรียนที่ตนยังมีความผูกพันอยู่ด้วย และคุณสมบัติของชื่ออย่างทุกดวามนี้
ก็เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความ เป็นส่วนหนึ่งในกุ่มที่เรียกว่า "ผู้กเคา" โดยที่ฐานะอง
กุ่มนี้อาจมาจากชาติตระกูลสูง หรือเกิดจากความที่ใกล้ชิดกับชนชั้นสูงถึง เคิมนี้
โลกทำให้ความรู้สึกทางสถานภาพชนชั้นองกุ่มชนชั้นสูงโดยทั่วไป วางฐานะองคนอยู่ใน
ระดับที่เหนือกว่ากุ่มบุคคลอื่นที่ถือความสำคัญของทรัพย์สินรามาเทียบเคียง การศึกษาดัง
การ เปลี่ยนแปลงรูปแบบชื่อโดยการวิเคราะห์ลักษณะภาษาที่กระทำมาในกอนกอนนั้น ทำให้
โลกทราบว่าชนชั้นสูงถึง เคิมโลกอาศัยแบบแผนชื่อในลักษณะใดบาง เป็นตัว แทนจิตสำนึกกักกถานั้น

โดยสรุปแล้วการนำชื่อแปลกๆมาใช้ซึ่ง เกิดขึ้น รวมกับคำอธิบายตัวของขนบนิยม
การเพิ่มขึ้นองกุ่มยลิตทางเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงจากชื่อจีน-แต มาเป็นชื่อไทย-
นามสกุลไทยองกุ่มผู้ใหม่ มีชื่อที่ควรใคร่ครองอยู่บาง และไม่อาจจะเดยทีจะเชื่อม
ความสัมพันธ์ระหว่างปรากฏการทั้งสอง แมวากกระบวนการเกิดเป็นถึงระดับชอน และความ
สัมพันธ์ในเชิงสาเหตุนี้ นรูปของ เหตุหนึ่งกระทบต่อผลเกี่ยวโยงสามารถกระทำโลกก็ตาม
การเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างหลักฐาน คือชื่อองบุคคลสองกุ่ม ซึ่ง เปลี่ยนแปลงในช่วง เวลา
ขณะที่ความกลมกลืนในกานอื่นองกุ่มสองกุ่มนี้มีมากขึ้น เป็นหลักฐานประการแรก และลักษณะ
องกุ่มที่เหนือกว่าที่มีต่ออีกกุ่มหนึ่ง เป็นหลักฐานอีกประการที่เกี่ยวของ ก็ทำให้เรา
พิจารณาปัญหาโลกว่า การ เปลี่ยนแปลงรูปแบบชื่อ จึงมีฐานะในช่วงหลังการ เปลี่ยนแปลง

การปกครองมานี้ เป็นกระบวนการที่สืบเนื่องมาจากความรู้สึกด้านชนชั้น โดยที่การเพิ่มขึ้นของชื่อแปลก ๆ ใหม่ ๆ เป็นผลจากความพยายามของชนชั้นสูงกึ่งเกิม ที่จะใช้ชื่อในลักษณะเฉพาะ เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นชนชั้นสูงในระบอบที่เหนือกว่าชนชั้นที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจและปรากฏการณ์ใด ๆ ที่เป็นผลให้สัญลักษณ์ของความแตกต่างในค่านิยมลดลง ก็ดูเหมือนจะเป็นตัวเร่งให้สัญลักษณ์ในเรื่องชื่อ เป็นสิ่งที่พัฒนาไ้มากที่สุด ความข้อนี้นำให้สันนิษฐานได้ว่า การเปลี่ยนมาใช้ชื่อไทย-นามสกุล ของเชื้อสายชาวจีนในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เป็นคนมา ทำให้ความแตกต่างในทางสัญลักษณ์ระหว่างชนชั้นสูงโดยชาติตระกูล และชนชั้นสูงโดยฐานะทางเศรษฐกิจน้อยลง * ชื่อในแบบแปลก ๆ จึงถูกนำมาใช้มากขึ้นในระยะกึ่งกลาง

อย่างไรก็ตามความพยายามของชนชั้นสูงที่จะใช้แบบแผนชื่อ ซึ่งแปลกในลักษณะต่าง ๆ กัน ** เป็นเรื่องมีเอกลักษณ์บุคคลในกลุ่มคน ในทางไปจากกลุ่มชนชั้นใหม่ ความพยายามกึ่งกลาง ใหม่ดังต้องการอยู่เพียงระยะหนึ่งเท่านั้น ในระยะต่อมาความแตกต่าง

---

* มีบางนามสกุลที่สามารถสันนิษฐานได้ว่า มาจาก แซ่ แต่บางสกุลทำโดยยาก เนื่องจากนามสกุลของชาวจีนบางกลุ่ม ตั้งเลียนแบบนามสกุลของชนชั้นสูง

** เป็นที่น่าสังเกตว่า ชื่อที่แปลกโดยโชคชะตาก็ ควบคู่การประสมคำในทฤษฎีหรือทำให้เกิดเสียงไม่คุ้นหู ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาครึ่งกลาง หากจะเทียบกับชื่อเด็กในรุ่นปัจจุบันแล้ว มีลักษณะใกล้เคียงกับชื่อส่วนใหญ่ที่ชกนี้อยู่ในโรงเรียนระดับสูง (จะใดกลางต่อไป) ทั้งในเรื่องระดับของคำ และการประสมคำ แนววิธีการทำให้ชื่อเด็กก็มีบางวิธีการที่คล้ายคลึงกัน บางชื่อที่อาศัยความคุ้นเคยของบางชื่อเพื่อให้เกิดชื่อใหม่ มีการเพิ่มตัวอักษร แปลงตัวอักษร เพื่อให้ชื่อแปลกไปจากชื่อทั่ว ๆ ไป เช่นชื่อ ฐานินทร์ (เสียงใกล้เคียงกับ ฐานินทร์) สวันทนา (วันทนา) วินคา (ดินคา) วริษฐา (ฉนิษฐา) วรินคา (ดินคา) ชสุรี (สุรี) สำหรับการประสมคำในชื่อหญิงหลายชื่อก็โดยพยายามให้มีเสียงสัมผัสภายใน ซึ่งแม้ว่าจะใช้คำพื้น ๆ แต่ก็หรูหรา เพราะการประสมคำ เช่นชื่อ จวบจันทร์ นิดเพียงพันธุ์ จันทร์แจรง จันทร์จราย ผจงจินต์ เป็นต้น ซึ่งถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ รากฐานของชื่ออันเริ่มเป็นที่นิยมในสมัยนี้ ได้เกิดขึ้นนานมาแล้ว ในช่วงของการพัฒนาแบบชื่อโดยชนชั้นสูงกลุ่มหนึ่ง

ระหว่างชื่อของบุคคลทั้งสองกลมไคน้อยลงไปเป็นลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากแนวโน้มของการใช้ชื่อในหมู่ผู้คิดทางเศรษฐกิจ ไคเริ่มหันไปหาชื่อที่แปลก ๆ ในบางลักษณะ ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกับที่ชนชั้นสูงระดับรอนิยมใช้

ในช่วงเวลาที่เกิดการผสมกลมกลืนระหว่างชื่อ หรือเกิดความคล้ายคลึงของชื่อสำหรับบุคคลสองกลุ่มนี้ อาจตั้งเป็นข้อสังเกตได้ว่า นั่นเป็นระยะที่ความสำคัญของทรัพย์สินไคเริ่มจะถูกให้ความสำคัญมาเทียบกับ ความสำคัญของชาติตระกูลบางแล้ว หรือหากจะกล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ การที่ชนชั้นผู้คิดใหม่หันมานิยมชื่อในลักษณะเดียวกับชนชั้นสูงระดับรอน ในความหวังไคสัมพันธ์กับการที่ฐานะทางชนชั้นตามความรู้สึกของเหล่าผู้คิดใหม่ ไคเปลี่ยนไป โดยไคเลื่อนขึ้นไปสู่ระดับที่ไกล เคียงกับชนชั้นสูงระดับรอน และสำหรับสาเหตุอีกประการหนึ่งซึ่งทำให้รูปแบบชื่อของชนชั้นสูงระดับรอน กลายเป็นสิ่งที่กลุ่มผู้คิดใหม่สามารถเลียนตามได้ ในเรื่องนี้ ยังสืบเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าของสื่อมวลชน และสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับการตั้งชื่อที่แพร่หลายในปัจจุบัน ไคเป็นเครื่องมือซึ่งช่วยให้กลุ่มผู้คิดใหม่สามารถเลือกใช้ชื่อในแบบแปลก เช่นเดียวกับชนชั้นสูงโดยชาติตระกูลได้อีกด้วย

แนวโน้มของการใช้ชื่อของชนชั้นผู้คิดใหม่ ซึ่งมุ่งไปสู่ชื่อแปลก ๆ มากขึ้นในระยะไม่กี่ปีมานี้ ไคทำให้ความแตกต่างระหว่างชื่อบุคคลในปัจจุบัน ต้องกลายเป็นอีกลักษณะหนึ่ง และความสำคัญของประเด็นทั้งหมดจะไคกล่าวถึงในบทต่อไป